

Zhuan Falun

Díl II.

Li Hongzhi

Člověk skrze bádání nikdy nepozná rozlehlost vesmíru ani nesmírnost kosmického těla. Stejně tak člověk nikdy nebude schopen pozorovat či měřit nepatrnost hmoty. Hloubka lidského těla je taková, že přesahuje lidské poznání, jež se může dotknout pouze povrchu. Život je natolik spleť a rozmanitý, že zůstane pro lidstvo navždy záhadou.

Li Hongzhi

24. září 1995

Zlý člověk se ze žárlivosti rodí.
Ze sobectví a hněvu stěžuje si
na údajnou „nespravedlnost“.

Dobry člověk vždy ve svém srdci soucit má.
Bez zášti a nenávisti,
utrpení bere za radost.

Osvícený člověk je připoutání prost.
Poklidně pozoruje lidi světa,
již ztraceni jsou v iluzi.

Li Hongzhi

25. září 1995

Kdo o běžné strasti a radosti nedbá,
ten kultivujícím je.
Kdo na světských ztrátách a ziscích nelpí,
ten arhatem je.

Li Hongzhi

květen 1995

Obsah

Vyučování Fa na ostrově Lantau	4
Ponaučení z buddhismu	9
Úpadek lidské rasy a objevení se osvícených bytostí.....	11
Učenost a kultivace jsou dvě odlišné věci	13
Buddhovská povaha.....	14
V Tau, aniž by kultivoval Tao	16
Příběh o stvoření člověka z hlíny	16
Omezení moderní vědy a šíře a hloubka Buddhova Fa	18
„Všechny praxe se vracejí k jedinému“	19
Zen-buddhismus je extrémní	21
Úrovně v průběhu kultivace	22
Buddha a Tao.....	23
Při záchraně lidí a výuce Fa nelze nic předvádět	24
Buddha nabízí lidem spásu, ne požehnání a ochranu	26
Úpadek lidstva a nebezpečné názory	27
Lidstvo během období „konečného zpusťování“	29
Opravdová kultivace.....	31
Mějte ve věcech jasno a řiďte se zdravým rozumem	31
Osvícení	32
Proč člověk nevidí	32
Studium Fa.....	32
Jak vykonávat práci asistenta	33
Co je „prázdnota“?	33
Bud'te neochvějný	34
Učení buddhismu je nejmenší a nejslabší částí Buddhova Fa	34
Co je „moudrost“?	35
Vyčkávání s kultivací až do penze	35

Vyučování Fa na ostrově Lantau

Někteří lidé během svého života neuspěli v kultivaci, ani nesložili slib, že budou ve svém příštím životě v kultivaci pokračovat, a tak se pravděpodobně reinkarnují jako obyčejní lidé a nebudou mít ke kultivaci další příležitost. V takovém případě se to, co kultivovali ve svých předchozích životech, přemění na štěstí. Například mnozí vysoce postavení úředníci jsou reinkarnacemi mnichů. I když jejich kultivace nakonec nebyla úspěšná, stali se vysoce postavenými úředníky či císaři, jelikož v průběhu kultivace snášeli velké útrapy a nashromáždili si určitá požehnání.

Pokud by složili slib, že když neuspějí v kultivaci v tomto životě, budou se ve svém příštím životě znovu kultivovat, pak by takový čin pomohl vytvořit karmický vztah pro jejich příští život. Možná by v příštím životě pokračovali v kultivaci ve stejné disciplíně, a tak by to mohlo vést k předurčenému vztahu pro kultivaci. Pokud člověk takový slib učiní, nebude po převtělení v péči pozemských božstev nízkých úrovní. Bude se o něj starat jeho Mistr, který jej bude sledovat a dohlédne na jeho převtělování, a zajistí, aby se narodil do rodiny, která usnadní jeho kultivaci. A tak bude mít opět příležitost se kultivovat.

Velká část mnichů v některých klášterech není schopna v kultivaci uspět. Hlavním důvodem jejich neúspěchu je to, že se nevzdali mnohých připoutání, že nevědí, jak se kultivovat, a že nezískali Fa. Někteří lidé si myslí, že mohou odříkáváním *súter* úspěšně kultivovat buddhovství. Avšak pokud se nezbaví lidských připoutání, neuspějí. Jsou ale oddáni Buddhovi, takže se po smrti toulají po chrámech a následují ostatní, kteří se kultivují. Takhle to je. Nemůžete je nazvat duchem, ale ani je nemůžete nazvat mnichem, protože to nejsou lidé. Situace, ve které se teď lidstvo nachází, je docela zmatená. Další věcí je, že na některých sochách Buddha žádný Buddha není, a někteří falešní Buddhové jsou výsledkem úporného uctívání, které nějakí lidé provádějí. Dnes někteří lidé uvazují na stromy červené stužky a pak je uctívají, uctívají hory či kameny, uctívají zhotovené sochy Buddha, které nebyly posvěceny. Takové uctívání vytváří falešné Buddha. Ti vypadají úplně stejně jako opravdoví Buddhové, ale jsou falešní a v přestrojení za Buddha budou dělat špatné věci. Toto se stává poměrně často.

Pro dosažení nejvyšší úrovně (*zhengguo*) stanovují Nebesa přísné podmínky, což je v rozporu s tím, jak si to lidé představují. Buddhismus ve skutečnosti přestal být s příchodem moderní doby účinný, mnoho lidí již neví, jak se kultivovat, a kultivace je nyní obtížná. V buddhismu dnes existuje přemíra výkladů buddhistických *súter*. Tento mnich je vysvětluje tímto způsobem, zatímco tamten mnich je vysvětluje tamtím způsobem. Taková vysvětlení však mohou lidi svést na scestí a všechna slouží k podkopávání Buddha Fa. Lidé mohou dojít k pochopení pouze na základě původních slov a významů obsažených v buddhistických *sútrách*, a pouze pak si mohou něco málo uvědomit. Pokud pochopí byť jen trochu pravdy, už se zlepšili. Při opětovném čtení si uvědomí další pravdu a opět se pozvednou. Na různých úrovních dojdou k různým porozuměním. Někteří mniši se pokusili vyložit význam buddhistických *súter*, a někteří dokonce napsali knihy, v nichž se snaží vysvětlit Buddhův Fa, předkládají rigidní výklady a tvrdí, že tato věta, kterou řekl Buddha, má tento význam, tamta věta má tamten význam... ta znamená to... tamta zase ono. Slova, která Buddha původně vyslovil, mají na různých úrovních různé významy, sahající až do říše tathágy. Avšak mnich, který toto činí, je na nízké kultivační úrovni a nepochopil pravdy [na úrovních] bódhisattvy ani Buddha. Přesto se snaží vysvětlit význam buddhistických *súter*, i když je to ve skutečnosti pouze jeho vlastní porozumění v jeho vlastní říši. Jeho slova neobsahují vyšší významy a jen přivedou ostatní k pochopením na nízkých úrovních, kde uváznou. Ve skutečnosti svádí lidi na zlou cestu. Když říká, že „Buddha měl na mysli, že...“ lidé tím budou omezeni. Budou si věci vykládat tímto způsobem a nikdo se nebude schopen kultivovat k vyšším úrovním.

Výklady tohoto druhu se v průběhu generací rozmnožily. Když lidé mluví o Tripitace neboli Třech koších – *sútrách*, pravidlech a rozpravách – o *sútrách* je třeba uvažovat jinak; ani mnišská pravidla, ani filozofické rozpravy nelze považovat za něco, co je na stejné úrovni jako *sútry*. Zejména rozpravy jsou plné zmatených komentářů k Buddhovu Fa a snižují význam, který Buddhův Fa původně měl. Dnešní mniši používají k vysvětlení buddhistických *súter* laickou terminologii, avšak zcela selhávají. Původní význam toho, co vyučoval Buddha Šákjamuni, je právě takový, jaký je, a jakýkoli výklad znamená odchýlení se od něj. To je jeden z důvodů, proč je pro současné mnichy těžké v kultivaci uspět. Mniši to však nevědí, a když nerozumějí původním textům buddhistických *súter* – což se stává, jelikož ty byly vytvořeny za použití rané klasické gramatiky – hledají referenční díla. Tato referenční díla jsou však plná nezodpovědných výkladů, které jejich tvůrci založili na základě svého vlastního nepatrného pochopení. Tyto problémy existují po celé věky. Bylo tomu tak i ve starověku, a proto nevěřte slepě knihám, které byly napsány před dlouhou dobou. Ani ony nejsou výjimkou a ve skutečnosti všechny podkopávají Buddhův Fa. Buddha Šákjamuni řekl, že jeho Dharma bude po určitém počtu let neúčinná a že až nastane období konce Zákona, přijdou démoni, aby Dharmu poškodili. Toto je jedna z příčin.

V Indii se buddhismus již nevyskytuje, a to kvůli nezodpovědným činům tamních mnichů. Jeden chápal [*sútru*] tak, druhý ji chápal onak, čímž vznikla změť různých názorů. Ať už se dospělo k jakémukoliv výkladu, nemělo to ten význam, který Buddha Šákjamuni zamýšlel; původní význam se ztratil. Proto už buddhismus v Indii neexistuje.

Když s ostatními diskutujete o poznacích, ke kterým jste dospěli, je to v pořádku, protože v takovém případě mluvíte o svých vlastních zkušenostech a porozuměních ohledně Buddhových *súter*. Na tom není nic špatného a nebude to mít žádné negativní následky. Nejhorší je používat k vysvětlování významu úryvků z Buddhových *súter* svá vlastní slova. Žádná původní věta není omezena pouze na porozumění, které se na určité úrovni vyjeví. Může se vám zdát, že princip v ní vyjádřený je tak správný a dobrý, ale když se dále povznesete a zlepšíte, zjistíte, že tatáž věta obsahuje ještě vyšší pravdy.

Buddha Šákjamuni předával svou Dharmu po čtyřicet devět let, z počátku však ještě nebyl na úrovni tathágaty a některé ze Zákonů, které učil, byly vyučovány již o mnoho let dříve. Vyučoval však nepřetržitě, a když v pozdějších letech dosáhl *nirvány*, jeho učení se značně lišilo od toho, co učil předtím. Bylo to proto, že sám stále získával nová pochopení, zdokonaloval se, a také se neustále kultivoval. Ve skutečnosti ale lidstvu nezanechal soubor pravidel vesmíru; jsou to dnešní lidé, kteří to [, co vyučoval,] nazývají Fa či *sútry*. Za života Buddha Šákjamuniho žádné *sútry* nebyly. Jejich obsah je výsledkem toho, jak si slova Buddha Šákjamuniho lidé později vybavili, přičemž v procesu jejich sestavování docházelo k chybám. Skutečný význam toho, co Buddha Šákjamuni řekl, byl pozměněn, ale tehdejšími lidem bylo stejně dovoleno znát jen tolik. Nic z toho nebylo náhodné, nýbrž to tak bylo předurčeno. Protože se v minulosti nikdo neodvážil jasně a srozumitelně sepsat věci, které se týkají kultivace, a takto je zanechat lidským bytostem, museli si lidé na všechno přijít sami. Lidské bytosti žijí v klamu a nic nevědí a je pro ně jednoduše velmi těžké si věci uvědomit.

To, co Buddha Šákjamuni za svého života zanechal lidem, byla především mnišská příkázání. Když se Buddha Šákjamuni nakonec přiblížil k *nirváně*, jeden z jeho žáků se ho zeptal: „Teď, když náš mistr odchází, na koho se máme obrátit jako na svého učitele?“ Buddha Šákjamuni odpověděl: „Vezměte si příkázání za svého učitele.“ Příkázání, která po sobě zanechal, mohla ve skutečnosti vést kultivující k tomu, aby dosáhli Dověření. Příkázání byla ustavena ještě za jeho života, kdežto za *sútry* se považují věci, které pozdější generace sepsaly na základě toho, co vyučoval v minulosti. Jsem první, kdo skutečně poskytl lidským bytostem vědomosti o kultivaci;

to se ještě nikdy předtím nestalo. Udělal jsem něco, co nikdo předtím neudělal, zanechal jsem lidem „žebřík“ do nebes.

Náboženství mají ve skutečnosti dva cíle. Za prvé, skutečně umožňují těm, kteří jsou dobří a mohou se kultivovat, aby se naučili Tao; za druhé, mohou zajistit, aby morálka lidské společnosti zůstala na poměrně vysoké úrovni. Toto jsou dvě věci, které mají náboženství za úkol. To, co předávám já, však není náboženství. Přesto ale opravdové šíření Fa a zachraňování lidí budou mít ten stejný účinek, kterým je: skutečně lidem umožnit nalézt Tao a kultivovat se, nabídnout vám cestu; umožnit mnoha lidem, kteří slyšeli Fa a četli knihu, aby porozuměli některým principům, a i když se možná nebudou chtít kultivovat, nebudou poté záměrně dělat špatné či škodlivé věci. Výsledek je tedy stejný, jelikož morálka lidstva se bude udržovat na poměrně vysoké úrovni. Slouží to i k tomuto účelu. Skutečně předávat praxi a učit lidi – nerovná se to spáse lidí?

V průběhu prehistorických dob trvaly některé lidské civilizace delší dobu, některé kratší, a některé lidské civilizace se udržely značně dlouho. V každém období se však lidstvo vydalo odlišnou cestou rozvoje vědy. Dnes lidé operují v rámci moderního vědeckého vývoje a nevědí, že kromě toho existují i jiné cesty, kterými se mohla věda vyvíjet. Věda starověké Číny byla ve skutečnosti naprosto odlišná od té, která přišla ze současné Evropy. Ve starověké Číně bylo bádání zaměřeno přímo na lidské tělo, život a vesmír. Dávni lidé se odvážili zkoumat věci, které jsou nehmatatelné a neviditelné, a byli schopni potvrdit jejich existenci. Pocity, které člověk zažívá, když sedí v meditaci, postupně zesílí až do bodu, kdy se z nich stane nejen výrazný vjem, ale i něco hmatatelného a viditelného. To, co je bez formy, je tedy zušlechtěno a stane se něčím, co formu má. Dávni lidé se tudíž vydali odlišnou cestou, zkoumali tajemství života a vztah mezi lidským tělem a vesmírem, což je cesta velmi odlišná od té, kterou se ubírá dnešní empirická věda.

Měsíc ve skutečnosti vytvořili pradávni lidé a uvnitř je dutý. Prehistorické lidstvo bylo velmi vyspělé. Dnešní lidé zastávají názor, že pyramidy postavili Egypťané, a snaží se zjistit, odkud byly dopraveny kameny [na jejich výstavbu]. O nic takového se však nejedná. Ve skutečnosti patří pyramidy k prehistorické kultuře a v určitém okamžiku se potopily na dno moře. V důsledku následných změn na Zemi, kdy došlo k četným posunům kontinentálních desek, se pyramidy znovu vynořily. Postupem času se počet lidí v této oblasti zvyšoval a noví obyvatelé si postupně uvědomili jejich účinek, tedy že dokáží uchovávat věci po dlouhou dobu. A tak do nich umísťovali mrtvá lidská těla. Oni však pyramidy nepostavili. Egypťané je pouze našli a využili. Později Egypťané vytvořili menší napodobeniny pyramid, a tak zmátli vědce.

Dnešní lidstvo je schopno nahlížet na věci pouze ve světle současných znalostí, přičemž nejzřejmějším důsledkem je, že množství vědců vytvořilo mnoho pravidel a definic, které lidi jednoduše omezují. Darwin řekl, že lidé se vyvinuli z opic, a všichni věří, že se lidé opravdu z opic vyvinuli. A na základě této teorie začali vyvozovat závěry. Věda dnes objevila některé věci, které dalece přesahují dějiny naší moderní civilizace, avšak lidé si netroufají takové věci uznat, a místo toho je považují za nemožné, prosazují nesmysly a říkají hlouposti. V budoucnu se objeví věda o lidském těle. Fyzika, chemie a další vědecké disciplíny budoucnosti se možná budou rozvíjet na odlišných základech, které nemusejí být zcela nezbytně těmi ze Západu. Definice stanovené dnešní empirickou vědou jsou poměrně úzké a uznávají pouze to, co je viditelné a hmatatelné; to, co je okem neviditelné či je nehmatatelné, se neuznává. Její definice nejsou vůbec vědecké a úplně lidi omezily. Když člověk pomocí vědeckých metod objeví věci, které jsou běžně neviditelné a nehmatatelné, není to věda? Nemělo by to být považováno za vědu?

Skutečné pochopení hmoty se jen málo podobá tomu, jak hmotu chápou dnešní vědci. Když dnešní vědci zkoumají věci, jako jsou neutrony a atomy, považují to za nebezpečné, jelikož

částice, které nejsou umístěny v olověných kontejnerech, budou vyzařovat radiaci. To je jejich vnímání založené na existujících teoriích, které jsou v jejich vlastním badatelském dosahu. Je to však jen to málo, co mohou znát. Ve skutečnosti jsou všechny předměty živé. Buddha Šákjamuni o tom také mluvil. Všechny předměty mají hmotnou existenci a zároveň jsou všechny živé, bez ohledu na to, o kterou dimenzi se jedná. Neutrony, atomy, gama záření i hmotu na ještě nepatrnějších úrovních lze ovládat, avšak člověk k tomu musí dosáhnout potřebné úrovně. Kultivační energie, kterou kultivaci rozvíjíme, je ve skutečnosti silně radioaktivní, a kultivující je zcela schopen ji ovládat. Dnešní věda zkoumá, jak vznikl vesmír, nabízí všemožné teorie a snaží se určit, z čeho se skládá. Dle vyššího pochopení se vesmír skládá z času a prostoru. Ve skutečnosti je na nejzákladnější úrovni v podstatě tvořen energií. Čím je látka drobnější, tím větší je její radioaktivita; to je podstata toho, co se děje na nejzákladnější úrovni. Dnešní vědci se to neodvažují uznat, protože jejich znalosti tam ještě nedosáhly.

Hmota na extrémně mikrokosmické úrovni – ve stavu mimořádně nepatrném – je původní hmotou, která ve skutečnosti není živá. Je to forma původní hmoty, kterou si nelze za použití myšlení obyčejných lidí představit. Původní hmota je neobyčejně děsivá a jakýkoliv předmět, který do ní spadne, se rozplyne a rozpadne. Přesněji řečeno, tuto původní hmotu nelze nazývat hmotou. Vesmír má zvláštní vlastnost, která se zve Pravdivost, Soucit a Snášelivost. Proč mají všechny nepatrné částice předmětů Pravdivost, Soucit a Snášelivost? Pravdivost, Soucit a Snášelivost mohou ve skutečnosti sestavit a udržet pohromadě tu nejpůvodnější hmotu – nejpůvodnější entitu, již nelze tak úplně nazvat hmotou – a tak sestavují a drží pohromadě ty nejpůvodnější věci, tvořící nejmenší druh primitivní hmoty. Poté, co je [tato primitivní hmota] utvořena, jsou na jejím základě sestaveny rozličné druhy extrémně drobných částic hmoty, přičemž tyto drobné částice se dělí a spojují, aby vytvořily půdu, kámen, kov, světlo a čas, které se nalézají v rozličných dimenzích – [vytvářejí tak] základní látky vesmíru. Ty dále utvářejí a plodí větší formy hmoty a tím vytvářejí všechno tvorstvo. Pokud je tedy veškeré tvorstvo stvořeno z této vlastnosti vesmíru, přirozeně obsahuje omezující povahu Fa vesmíru. A tak má všechna hmota buddhovskou povahu – Pravdivost, Soucit a Snášelivost, což jsou věci, které utvářejí vesmír. To je Buddhův Fa, známý též jako Tao.

Všechny věci jsou živé a mají buddhovskou povahu, nicméně každá věc je náchylná k tomu, aby se vysílila. S výjimkou zvláštní vlastnosti, Pravdivosti, Soucitu a Snášelivosti, čelí jakákoli forma odvozené hmoty vážnému nebezpečí poté, co se vysílí – čelí zvětrávání a rozkladu hmotných věcí. Předměty se tedy rozpadají. Obecně řečeno, když se předměty rozpadají, znamená to, že nižší úroveň vesmíru degenerují a že Fa přestává být účinný. Když Fa v srdci člověka přestane účinkovat, lidé se zkaží a přestanou mít morální zábrany. Jestliže se morálka lidstva udržuje v normálním stavu, Fa může zůstat neměnný a stabilní, avšak to je možné, pouze když se lidská srdce nezkaží. Pokud se to nepodaří, musí lidská bytost projít procesem převtělování, a bez ohledu na to, čím se v koloběhu znovuzrození stane – ať je to rostlina, zvíře, hmotný předmět, cement či písek – ať je to cokoli, stále si s sebou ponese svou karmu. Díváme-li se na to z této perspektivy, když lidstvo degeneruje, není to pouze lidská společnost, která se kazí, ale degeneruje i veškerá hmota. Země, určité dimenze vesmíru, květiny, tráva, stromy, to všechno má v období konce Zákona karmu.

Vzhledem k převtělování je možné, že se člověk v jednom životě narodí jako lidská bytost a v dalším životě jako zvíře. Převtělování se ve skutečnosti neomezuje na reinkarnaci do šesti sfér životů [jak se tradičně věřilo]. Těch šest sfér je pouze to, co popsal Buddha Šákjamuni. Život se může reinkarnovat jako lidská bytost, nebeská bytost, démon *asura*, stejně tak se může převtělit třeba do divokého zvířete, domácího zvířete či hmotného předmětu.

Má-li se věda lidstva vyvinout do vysoké úrovně, musí se především zvýšit úroveň lidské morálky, jinak vypukne něco jako hvězdná válka. Lidské bytosti nikdy nebudou schopny dosáhnout říše Buddhů prostřednictvím technologie. Proč je tomu tak? To, co mají Buddhové a nebeské bytosti k dispozici, jsou vědy a technologie vyšší než ty, které má lidstvo. Jinak řečeno, pokud lidé chtějí dosáhnout takových výšin, nemohou toho dosáhnout pouze pomocí vědy a techniky. Pokud by vědecké a technologické prostředky byly schopny takových průlomů, pak by skutečně došlo k přírodním katastrofám. To proto, že kdyby lidé dosáhli prostřednictvím technologie říše takových výšin a získali by božské síly takového rozsahu, ale jejich mysl by byla stále naplněna bojovností, chamtivostí, žádostivostí, rozličnými touhami, žárlivostí a všemi druhy připoutání, včetně připoutání ke slávě a zisku – kdyby tam přinesli takovou mysl, nastal by na nebesích zmatek. Takže to vůbec není dovoleno.

Jediný způsob, jak se mohou lidské bytosti povznést, je skrze kultivaci. Tak vysoké úrovně lze dosáhnout pouze tím, že se prostřednictvím vyčerpávající kultivace zbaví připoutání a tužeb, a že se přizpůsobí zvláštní vlastnosti vesmíru – Pravdivosti, Soucitu a Snášitelnosti. Co je to vlastně věda? To, co ovládají Buddhové a Bohové, je nejvyšší věda. Jejich pochopení hmoty je nejjasnější. Na mikrokosmické úrovni mohou vnímat hmotu do určitého mikrokosmického stupně, a také mohou vidět větší formy hmoty, jež ve vesmíru existují. Dnes si to lidé představují tak, že je tu něco hmotného, pak jsou zde molekuly, ještě níže jsou atomy atd... A co se týče vyšší hmoty, věří, že planety jsou největší. Ale planety nejsou největší formou hmoty, existují i jiné, ještě větší formy. Buddhové jsou schopni vidět značně velké formy hmoty i značně malé formy na mikrokosmické úrovni. Ani s takovými schopnostmi však Buddhové, včetně tathágatů, stále nemohou vidět původ hmoty. Ani tathágatové nemohou vidět, jak je vesmír nakonec veliký.

Bytosti na nebesích říkají, že je velmi těžké se kultivovat, že kultivace je téměř nemožná. Proč to říkají? Protože Buddhové nemají žádná utrpení, která by mohli snášet. Mají jen příjemné věci, radostné věci a cokoli si přejí, to mají – žijí v naprostém pohodlí. Přemýšlejte o tom: Když mají obrovské božské síly a žádná utrpení, jak by se mohli kultivovat? Je pro ně skutečně těžké se zlepšit. Pro lidské bytosti je poměrně snadné se kultivovat, avšak nedosáhnou-li oné říše, nemohou do ní vzestoupit. Podobá se to láhvi, která je naplněna špínou, a tak nemůže vystoupat na vodní hladinu. Rozhodně platí, že člověk nemůže vzestoupit, aniž by se očistil.

Ohromná Buddhova moudrost je velkou moudrostí v jeho říši. Buddha, jehož úroveň je dvakrát vyšší než úroveň tathágaty, rozumí pravdě vesmíru na mnohem vyšší úrovni. Když mluví o třech tisících bezmezných vesmírech, nemyslí tím, že jsou obsaženy v každém jednotlivém zrnku písku. Velké osvícené bytosti zjistily, že některý písek a některé horniny je mají. Ale v některých horninách nejsou. Například žula je nemá. U některých kamenů, když jeden z nich zvednete, uvidíte nesmírně rozsáhlý svět [s bytostmi], které vypadají jako lidé. Když jej zahodíte, [bytosti tam] necítí záchvěvy, protože právě tak existují. Když jej někde položíte, když jej ponoříte do vody, žádná voda nemůže vstoupit do jeho dimenze.

Je to obrovský svět. Způsob, jakým lidstvo pohlíží na velikost objektů, je ve skutečnosti nesprávný. Pojem „velikosti“, jak mu rozumějí obyčejní lidé, neexistuje. Sice vidíte, že předmět je takový, ale to je pouze jeho projev mezi obyčejnými lidmi. Ať už je to kus papíru, obraz, velmi tenký list papíru, na každém z nich mohou být Těla Zákona (*Fashen*). Obyčejným lidem to připadá nepochopitelné; jsou to však jen obyčejní lidé.

Ve skutečnosti lidé nejsou jediným lidským druhem v tomto našem hmotném prostoru na Zemi. I v moři jsou lidské bytosti. V minulosti to někteří lidé zveřejnili, ale běžná společnost to nemohla přijmout, a tak to označila za mýtus, ačkoli je to skutečně pravda. Když se kontinentální desky začnou posouvat, vynoří se velká část mořského dna. A na dně moře jsou lidé a existuje jich zde mnoho druhů. Někteří z nich se nám podobají a jiní jsou poněkud odlišní. Někteří mají

žábry, někteří jsou od pasu nahoru lidé a od pasu dolů jsou rybami; další mají lidské nohy, zatímco horní část těla je rybí.

Ponaučení z buddhismu

Dnešní mniši sepsali mnoho knih. Ale co to vlastně napsali? Každým slovem a řádkem prostupuje černá *qi*. Tito lidé to sami nevidí, ale věci uvnitř jsou již v obrovském nepořádku. Takové jevy se v období konce Zákona rozbujely.

Dharma Buddy Šákjamuniho vznikla v Indii, tak jak je tedy možné, že z Indie vymizela? Když byl Buddha Šákjamuni naživu, věci, které kázal, a požadavky, které na lidi měl, se dodržovaly. Když Buddha Šákjamuni vyučoval svou Dharmu a někdo jí nerozuměl, mohl se ho zeptat. A pokud něco udělal špatně, Buddha Šákjamuni jej mohl opravit. Poté, co Buddha Šákjamuni odešel z tohoto světa, mnoho mnichů učinilo chybné výklady [Dharmy], které založili na vlastním pochopení slov Buddy Šákjamuniho. Předpokládejme, že se Buddha Šákjamuni vykultivoval na úroveň výšky domu a průměrný mnich se dokázal kultivovat pouze do výšky jedné stopy. Mohl by tento mnich pochopit opravdové rozličné úrovně Dharmy až k úrovni ovoce (*guo wei*) tathágy? Slova, která vyřkl Buddha Šákjamuni, obsahují na každé úrovni způsoby kultivace pro danou úroveň. Proto se kultivující může kultivovat vzhůru na základě pochopení, kterých dosáhl na různých úrovních. Když se vykultivuje na novou úroveň, vždy tam bude Fa, který ho povede. A tak dospěje k novému pochopení téže věty z Fa, kdykoli dosáhne nové úrovně. Pokaždé, když si přečtete původní text buddhistických *súter*, získáte nové pochopení. Když se dále zlepšíte a znovu si *sútru* přečtete, opět získáte nová pochopení. A tak, jak se stále učíte, měníte a zlepšujete své porozumění, zvyšuje se vaše kultivační úroveň.

Jakmile tedy někteří mniši použili k výkladu buddhistických *súter* své vlastní názory, a činili tak slovy obyčejných lidí, nebo napsali knihy takového druhu, okamžitě lidi vtáhli do svého omezeného rámce. Tím vymezili významy buddhistických *súter*. Slova Buddy Šákjamuniho byla na tak vysoké úrovni a obsahovala tolik významů, a přece se mniši k ničemu z toho neosvítili. Jejich kultivační úroveň byla tak nízká! Když si buddhisté vezmou jejich slova k srdci, tato slova je svedou a omezí je do mnichova myšlenkového rámce. Vypadá to, že [mniši] činili dobrou věc, jelikož podle všeho podporovali lidi ve studiu buddhismu. Avšak nepodkopávali ve skutečnosti Buddhův Fa? Podkopávání Buddhova Fa může nabývat různých podob. Někteří sabotážníci jej chválí a zároveň jej narušují. Takové poškozování je nejtěžší odhalit, je nejtěžší ho prohlédnout a způsobuje nejvíce škody. Právě z toho důvodu se Dharma Buddy Šákjamuniho v Indii již nepředává.

Mnoho lidí se snaží vysvětlit věci, které vyučoval Buddha Šákjamuni, a tvrdí, že jeho slova mají takový či onaký význam. To je však pouze to, co pochopili na své vlastní úrovni. Někteří lidé mají otevřené vnitřní oko (*tianmu*) a na různých úrovních spatřili některé pravdy. [Co viděli,] však není tak vysoké a hluboké jako to, co viděl Buddha Šákjamuni na úrovni tathágy, a ani dimenze, do nichž pronikli, nejsou tak obrovské. Lidé s otevřeným vnitřním okem na velmi nízkých úrovních mohou vidět pouze několik dimenzí, a ty, jež vidí, jsou na velmi nízkých úrovních vesmíru. Na rozličných úrovních existují různé pravdy, a když tedy říkají, že je něco takové či onaké, ve skutečnosti tomu tak není. Každý, kdo nezodpovědně interpretuje Fa, zavádí lidi do mezí svého vlastního porozumění. Řekněte mi tedy, ochraňují Buddhův Fa, nebo jej narušují? Proto není nikomu dovoleno změnit v písmech ani jediné slovo! Osviňte se a kultivujte se podle původního významu písem! Nikomu není dovoleno svévolně vyložit ani jediné slovo z buddhistických *súter*. Je v pořádku mluvit o svém osobním porozumění na různých úrovních

a lidé si mohou navzájem vyprávět o svých zkušenostech: „Něco jsem si uvědomil... nyní jsem pochopil následující význam...“ „Mám pocit, že to naznačuje, že jsem něco nezvládl dobře, takže bych se měl v určitých ohledech zlepšit...“ nebo „Tato věta se vztahuje na mě a naznačuje, že jsem si nevedl dobře. Myslím, že je to opravdu dobré.“ Když se člověk zlepší a znovu si to přečte, zjistí, že má k téže větě nové pochopení. Takto se lidé zlepšují, a právě tímto způsobem se osvěčují a docházejí k tomu, že věcem rozumějí.

V dnešní době existují mniši a laičtí buddhisté, kteří napsali mnoho textů a to, co sepsali, pokládají za *sútry*. Ale pouze Fa vyučovaný Buddhou je *sútra*! Tak jak by se ty jimi sepsané věci mohly považovat za *sútry*?! A přesto je *sútrami* nazývají. A co hůře, mnozí laičtí buddhisté a mniši se honí za slávou a hmotným ziskem, milují okázalost, a když je druzí pochválí, jsou se sebou nadmíru spokojeni. Kultivující se musejí opravdově věnovat kultivaci. Skutečná kultivace je o zbavování se lidských připoutání. Věci, jako je honba za slávou a ziskem mezi obyčejnými lidmi, bojovnost či předvádění se, žárlivost – všechny lidské touhy a připoutání musejí být odstraněny. Pokud jde o ty, kteří mají silnou touhu nade všemi vyniknout a ve světském prostředí se předvádět, kolik připoutání se u takových lidí projevuje? Pro opravdově kultivující je skutečně těžké se na ně dívat. Pak jsou zde také lidé, kteří kultivují buddhovství, a přesto silně touží po penězích a bohatství. Neříkají to nahlas, ale když se jejich srdce či mysl rozruší, lidé na vysokých kultivačních úrovních nebo Buddhové to poznají.

Zde se zaměřujeme na ty, kteří se kultivují na plný úvazek [jako jsou mniši nebo duchovní], ale totéž ve skutečnosti platí pro mnoho z těch, kteří studují buddhismus. Učí se tito lidé skutečně buddhismu? Co vlastně kultivující kultivuje? Kultivace není o ničem jiném než o odstraňování připoutání. Na běžné lidské touhy bychom se měli dívat velmi, velmi zlehka. Proč mnozí lidé, kteří získali Tao, zamířili hluboko do hor a v období konce Zákona již nechtějí zůstat v kláštorech? Důvodem, proč odešli do hor a lesů, je, že zjistili, že mnoho lidí v kláštorech nedělá pravou kultivaci. Mnozí z tamních mnichů mají připoutání, kterých se nechtějí vzdát, jeden proti druhému intrikují, a tak už chrámy nejsou místem čistoty ani pravé kultivace. Tudíž se jim tito kultivující zdaleka vyhýbají.

Pak je tu samozřejmě zjevná škoda způsobená kultu a démonickými praxemi. Takové lidi je snadné rozeznat, a na první pohled lze poznat, že jsou zlí. Nejzávažnější jsou však škody páchané ve jménu buddhismu. Proč Buddha Šákjamuni řekl, že v období konce Zákona již nebude jeho Dharma schopna lidi zachránit? Nyní je období konce Zákona. Mniši mohou stěží zachránit sami sebe, natožpak druhé! Vysvětlil jsem věci, které se dějí v období konce Zákona, a někteří lidé si náhle uvědomili pravdu. Vývoj dnešní společnosti je děsivý. Jen se podívejte na všechny druhy falešných, zlých, ďábelských a chaotických věcí, které se objevily!

Vyložili jsme zde tedy tyto pravdy, aniž bychom někoho konkrétního jmenovali. Mnoho mnichů napsalo knihy a na povrchu se zdá, že propagují Buddhův Fa, avšak pod povrchem jim jde o slávu a bohatství. Lidé se mne ptají: „A co tenhle?“ Já říkám: „Nedívejte se na jeho skvělou pověst, jen svévolně vykládá buddhistické *sútry* a prodává sám sebe. Ve skutečnosti už dávno propadl peklu.“

Sútry, pravidla a rozpravy – s výjimkou *súter* všechny slouží k podkopávání původního významu Buddhova Fa. V dnešní době jsou lidé, kteří hovoří o „Třech koších“. Ve skutečnosti však žádné Tři koše neexistují, jsou zde pouze *sútry*, a *sútra* je *sútrou*. Ty ostatní nelze se *sútrami* srovnávat.

Úpadek lidské rasy a objevení se osvícených bytostí

Úpadek lidstva nezačal za časů Evy, jak naznačil Ježíš. Tato Země prošla více než jednou civilizací a více než jedním primitivním obdobím; existovaly zde prehistorické civilizace, které byly zničeny. V některých případech byla Země naprosto zničena či nahrazena a byla vytvořena zcela nová Země. Cožpak lidstvo nemluví o pohromách, které [znamenal] konec světa? Náboženství se o tom ve skutečnosti zmiňují. Po uplynutí určité doby dojde k velké pohromě a po nějaké době nastane malá pohroma. Při malé pohromě jsou vyhlazeni lidé v místním rozsahu, a když se určitá oblast velmi zhorší, bude zničena. Dochází k zemětřesením, posuvu kontinentálních desek, šíření písečných bouří nebo hladomorům a válkám. Malá pohroma je omezena na jedno místo, zatímco velká pohroma postihuje většinu lidstva. Taková pohroma nastane až poté, co uplyne velmi dlouhá doba. Pohyby této Země mají stejně jako pohyby hmoty svoje zákonitosti. Velká pohroma, která se odvíjí od těchto pohybů, vede k zániku lidstva. Avšak existuje malý počet lidí, kteří přežijí a zdědí část prehistorické kultury. Ti žijí život podobný životu v době kamenné. Protože jsou veškeré výrobní nástroje zničeny, bude následující generace v ještě složitější situaci, jelikož mnohé věci budou zapomenuty. V tomto primitivním stavu se [populace] opět rozroste, časem se objeví civilizace a vyspělá technologie. S tím, jak se lidská rasa zhorší, znovu se objeví pohromy. Dochází tedy k cyklickým změnám, v nichž se střídají období utváření, stagnace a degenerace.

Jinak řečeno, úpadek lidstva je nevyhnutelný. Avšak v každém období, kdy se objeví civilizace, se vždy objeví i božstva, která sešlou do lidského světa velké osvícené bytosti, aby lidi zachránily. Účelem je zabránit neúměrnému úpadku lidské mysli ve vztahu k látkám a hmotě na Zemi. Veškerá hmota v tomto vesmíru, která utváří Zemi, má zvláštní vlastnost. Pouze díky této zvláštní vlastnosti je možno vytvořit z primitivních věcí bez formy hmotu, která má formu a život. Ale je zakázáno, aby lidská mysl zdegenerovala dříve než hmota. Proto pokaždé, když se vynoří lidská civilizace nebo kultura, objeví se velké osvícené bytosti. Velké osvícené bytosti se objevovaly v různých prehistorických dobách. V současné civilizaci přišly bytosti jako Ježíš, Šákjamuni a Lao-c', aby lidi poučily [o principech]. V civilizovaných oblastech rozličných období se vyskytovaly různé osvícené bytosti, které byly odpovědné za to, že učily lidi, jak se vrátit ke svému původnímu, pravému já. Umožňovaly těm, kteří dokázali získat Tao, aby dosáhli Dověření; ukázaly obyčejným lidem, jak si cenit ctnosti; a vyžadovaly, aby lidstvo udržovalo svou morálku na relativně vysoké úrovni, čímž zajistily, že lidská mysl nebude tak jednoduše upadat. Až nakonec jednoho dne veškerá hmota ve vesmíru zdegeneruje, pak se o to již nebudou starat. Ale to je nesmírně dlouhý proces.

Během oněch časů se osvícené bytosti snaží zabránit úpadku lidstva, čímž umožňují těm, kteří mohou v kultivaci pokročit, aby kultivací skutečně dosáhli Taa. Člověk se nevyvinul z opice, jak tvrdil Darwin. To lidstvo ponižuje samo sebe. Všichni lidé sem spadli z různých dimenzí vesmíru. Na svých úrovních vesmíru již nespĺňovali požadavky Fa, a proto museli klesnout níže. Jak jsme již dříve uvedli, čím závažnější jsou světské touhy, tím hlouběji bytost klesne, přičemž v sestupu pokračuje, dokud nedosáhne stavu obyčejných lidských bytostí. V očích vyšších bytostí není smyslem života člověka to, abyste byli pouze lidmi, ale abyste se na Zemi, v tomto prostředí iluze, rychle probudili a vrátili se zpět. To je to, co mají ve skutečnosti na mysli; otevírají pro vás dveře. Ti, kterým se nepodaří vrátit, nebudou mít jinou možnost než se převtělovat tak dlouho, dokud nenashromáždí obrovské množství karmy a nebudou zničeni. Z toho důvodu byla Země svědkem již mnoha pohrom.

Z jiného úhlu pohledu je však Země jen smetištěm vesmíru. V nespočetných obrovských vesmírech existuje bezpočet galaxií a planet, a na každé planetě jsou bytosti. Lidé popírají

existenci jiných dimenzí, a tak nejsou schopni tyto bytosti vidět. Existují v jiných dimenzích těch stejných planet [které vidíme], nejsou však v naší dimenzi, a proto je obyčejní lidé nemohou vidět. Je to podobné, jako když lidé říkají, že je Mars této dimenze velmi horký, ale kdyby člověk prorazil touto dimenzí, ukázalo by se, že je na té straně naopak chladný. Mnoho lidí s nadpřirozenými schopnostmi se dívá do Slunce a po nějaké době zjistí, že už více není horké. Poté, co se podívají znovu, zjistí, že je tmavé. A při dalším pohledu vidí, že je to chladný a osvěžující svět. V této hmotné dimenzi se projevuje jedním způsobem, zatímco v další hmotné dimenzi se projevuje jinak. Živé bytosti tedy existují všude, a to zahrnuje i lidské bytosti. A když více nejsou v souladu se standardem dané úrovně, kousek po kousku klesají. Je to podobné tomu, jako když žák ve škole propadne, jenže v tomto případě bytosti klesly až mezi obyčejné lidi. Špatné lidské bytosti ve vesmíru klesají dolů, padají až do samotného středu vesmíru – na Zemi.

Člověk, který přebývá v lidském světě, prochází reinkarnací a není zaručeno, že se znovu narodí jako lidská bytost. Může se převtělit do některé z mnoha různých hmotných věcí, rozličných rostlin, různých zvířat či dokonce mikroorganismů. V průběhu svých reinkarnací si s sebou vždy nese zlo, které spáchal, a to je karma. To, co si s sebou bytost může přinést, je ctnost a karma, a ty jsou vždy s ní. Pokud se někdo, kdo má velkou karmu, převtělí do stromu, i ten strom bude mít karmu. A pokud se převtělí jako zvíře, i to zvíře bude mít karmu. Cihly, půda, kameny, zvířata a rostliny na Zemi, ty všechny mohou mít karmu. Čím to je, že v období konce Zákona nejsou léky, jež pacienti užívají nebo které jsou jim aplikovány, tak účinné jako v minulosti? Je tomu tak proto, že dnešní lidské bytosti, které vytvořily ohromné množství karmy, na sobě nesou silnou karmu, a tak původní účinnost léku zmizela a lék není ani v nejmenším schopen tu nemoc vyléčit. A pokud by byla podána silnější dávka léku, pacient by se otrávil. Mnoho nemocí se dnes vyléčit nedá. Takový je stav celé planety; ve skutečnosti vše těžce zdegenerovalo.

Ježíš byl schopen nést hříchy lidí, Buddha Šákjamuni strávil čtyřicet devět let zachraňováním lidí; bylo vynaloženo nesmírné úsilí. Cožpak se nevydali na cestu široké spásy vnímajících bytostí? Proč tedy nevzali všechny rovnou do nebe? Protože lidé nesplňovali měřítko vysokých úrovní; proto se [do nebe] nemohli dostat. Každá úroveň má svůj standard. Jestliže nesplňujete standard pro studenta vysoké školy, mohli byste jít na vysokou školu? Důvodem, proč nemůžete jít [do nebe], je to, že existuje příliš mnoho věcí, kterých se nemůžete vzdát, a vaše tělo je příliš zatíženo. Tam, kde je váš morální standard, tam je vaše místo. Jediný způsob, jak [vzestoupit], se podobá chození do školy. Kdo dokáže postoupit do dalšího ročníku, ten vzestoupí. Ostatní se budou stále více kazit a budou zničeni. Když odpadky začnou zapáchat, nemůže jim být dovoleno, aby znečišťovaly vesmír. Mohou být pouze zničeny.

Buddhové káží o spáse vnímajících bytostí. Přesněji řečeno, o spáse vnímajících bytostí hovoří ti na úrovni tathágy. Buddhové, jejichž úroveň je dvakrát vyšší než úroveň tathágy, se o záležitosti obyčejných lidských bytostí nestarají. Pokud by tak učinili, vyřčení jedné věty by způsobilo mezi obyčejnými lidmi změny. A tak se o ně nemohou starat, protože jejich moc je příliš ohromná. Pro většího Buddhu není Země ani tak velká, aby se na ni vešel jeho prst u nohy; a pro ještě většího Buddhu je Země příliš malá i pro jeho vlas. Slova vyřčená Buddhou jsou Fa, a když jsou vyslovena, způsobí okamžité změny. Tudiž se do záležitostí na Zemi nezapojují. Jediní, kdo se zabývají záchranou vnímajících bytostí, jsou tathágotové a bódhisattvy.

Buddhové tathágotové na lidi pohlížejí jako na obyčejné bytosti. Avšak vyšší božstva na velmi vysokých úrovních se po dosažení té úrovně, při pohledu zpět, dívají na tathágy také jako na obyčejné bytosti. V očích božských bytostí na tak vysokých úrovních nejsou lidé rovni ani mikroorganismům. Při jediném pohledu [by řekli]: „Takové prohnité místo, zbořte ho! Zničte ho!“ Země je takovým místem. Ti, kdo projevují soucit s lidskými bytostmi, jsou Buddhové na

úrovni, která je k lidem nejbliže. Ježíš byl na úrovni tathágy, stejně jako Lao-c'. Ti na vyšších úrovních se o lidské záležitosti nestarají. Když je lidské bytosti volají, neslyší je. Když je lidé zavolají jménem, rovná se to urážce. Je to, jako když vaše jméno volá hlas vycházející z výkalů.

Učenost a kultivace jsou dvě odlišné věci

Ježíš byl stejně jako ostatní na úrovni tathágy. Tathágya býval v minulosti mezi Buddha nejníže. Kdysi se ti, kteří byli pod úrovní tathágy, nenazývali Buddhové. Říkalo se jim „bódhisattva“ či „arhat“. Každý tathágya má své vlastní nebeské království (*tianguo*). V naší Mléčné dráze je více než sto tathágyů. To znamená, že zde existuje více než sto světů nebeských království, které náležejí Buddhům. Každému takovému světu vládne jeden tathágya. Tathágya každého světa, který je nebeským královstvím, má svůj vlastní soubor kultivačních metod a svůj vlastní soubor metod ke spáse lidí. Utváření jeho vlastního světa přímo souvisí s jeho vlastní kultivací. Tvorstvo jeho vlastního světa je také výsledkem kultivace. Tyto světy však nejsou něčím, co by mohli současní lidé pomocí kultivace vytvořit. Všechny vznikly před nesčetnými miliardami let.

Máme zde však problém. Jako obyčejní lidé si můžeme myslet, že když se kultivujeme, měli bychom ovládat více kultivačních metod a poznat více z toho, co se učí v jiných náboženstvích, abychom obohatili svoji mysl. Lidé považují takové věci za moudrost a znalosti mezi obyčejnými lidmi. Ve skutečnosti to však nejsou znalosti obyčejných lidí a nemůžete použít běžné lidské názory, abyste je pochopili. Proč se musí lidská bytost ve své kultivaci zaměřit na zdokonalení svého morálního charakteru a proč taoistické praxe zdůrazňují ctnost? Poněvadž tento vesmír má Fa, tu zvláštní vlastnost. Tato zvláštní vlastnost vesmíru má pro různé bytosti na různých úrovních odlišné požadavky. Lidské bytosti jsou na této úrovni obyčejných lidí, takže musejí splňovat morální měřítka stanovená pro obyčejné lidské bytosti. Proč nemohou pokročit [v kultivaci], když nepovažují ctnost za důležitou? Je to proto, že úrovně, které přesahují obyčejné lidi, mají měřítka pro nebeské bytosti, a pokud je nesplníte, nebudete schopni tam vzestoupit. Proč mohou božské bytosti na nebesích spadnout dolů?! A proč může arhat spadnout, když se nedokáže dobře kultivovat? Důvodem je, že již nesplňují měřítka příslušných úrovní.

V této galaxii Mléčné dráhy tedy existuje více než sto nebeských království a každé nebeské království má jednoho tathágyu, který mu vládne. Vlastnosti a složení jeho nebeského království jsou zformovány jeho kultivační metodou. Zjistili jsme, že ať už se jedná o náboženské praxe či jiné způsoby kultivace, pohyby na povrchu jsou velmi jednoduché – meditace se spojením rukou (*jiyin*) postačí. I taoistická škola, která vyžaduje více pohybů, jich má jen několik a jsou jednoduché. Jak je tedy možné, že se těmito praxím daří dosáhnout vysokých říší Buddhů, bódhisattvů a arhatů? Je to proto, že skutečný vývoj a přeměna kultivační energie jsou nesmírně složité. Všechny buňky člověka se musejí vyvinout a přeměnit, musí se rozvinout celá řada božských sil, a existuje ještě mnoho, mnoho věcí, které lidé neznají – věci, které jsou vhodné pouze pro určité úrovně – a i ty se musejí rozvinout. Pokud použijeme přirovnání, jsou složitější než ty nejkomplicovanější přesné přístroje v běžné lidské společnosti, a jsou jednoduše mimo dosah lidských bytostí. Ve společenství kultivujících tudíž existuje úsloví: „Kultivace závisí na vlastním úsilí jedince, zatímco přeměna kultivační energie závisí na jeho mistrovi.“ Jinými slovy, skutečná kultivační metoda... Lidé v taoistické škole o kultivačních metodách hovořili, avšak ty představují pouze principy na povrchové úrovni a přání, a jsou to pouze věci v rovině pojmů. Chce-li člověk opravdu získat prostřednictvím kultivace skutečnou kultivační energii složenou z látky vysoké energie, musí si to sám přát; musí to chtít učinit. Avšak skutečný vývoj, který

probíhá v jiných dimenzích, je nesmírně složitý a přesahuje možnosti lidských bytostí, a to vše dělá mistr toho člověka.

Potom je zde tato záležitost. Pokud do své kultivace přimícháte věci z jiných praxí, nastanou problémy. V minulosti nebylo mnichům dovoleno být v kontaktu s jinými praxemi, a po generace kláštery mnichům přísně zakazovaly čtení textů jiných praxí. Dnešní mniši jsou všichni zmatení. Dříve nesměli mít mniši žádný světský majetek a měli úplný zákaz číst texty jiných škol. To proto, že je nezbytné, aby člověk zůstal u jedné jediné kultivační metody, aby se soustředil na jednu kultivační disciplínu. Pouze když jsou jeho mysl a myšlenky v souladu s jedinou praxí, bude schopen se neustále kultivovat výše a stoupat vzhůru po jediné cestě. V opačném případě je to, jako kdybyste do televize vložili součástku z fotoaparátu – okamžitě se pokazí. Má to tento smysl. Pokud člověk do své kultivace přimíchá věci z jiných praxí, celá jeho kultivační energie se znečistí a on už dále nemůže v kultivaci pokročit. Navíc je obtížné rozeznat pravé věci od falešných, a pokud přimícháte zlé, falešné věci, pak může být celá vaše kultivace marná. Ani váš mistr s tím nemůže nic udělat, protože problém je ve vašem charakteru.

[Proces] vývoje a rozvoje kultivační energie je nesmírně komplikovaný, avšak lidé s tím zacházejí, jako by to byly nějaké obyčejné lidské teorie. „Naučím se něco z křesťanství, něco z buddhismu, trochu z taoismu a něco z konfucianismu.“ Mohou to nazývat „několik nauk pod jednou střechou“, ale ve skutečnosti je to nesmysl. Toto je největší problém, který se v období konce Zákona objevil. Každá lidská bytost má buddhovskou povahu, má přání se kultivovat a chce být dobrá. Lidé však zacházejí s těmito věcmi jako s obyčejnými lidskými teoriemi. U běžných lidských dovedností to může být tak, že čím více toho znáte, tím lépe. Ale člověk [, který míchá různé praxe dohromady,] pouze znásobuje chaos. Vůbec se nebude schopen kultivovat a ani nebude mít žádnou kultivační energii.

Buddhovská povaha

Jakmile se utvoří názor, bude vás po celý život ovládat, bude ovlivňovat vaše myšlení, a dokonce i celou škálu emocí, jako je štěstí, hněv, smutek a radost. Utvoří se po narození. Pokud tato věc přetrvává po dlouhý čas, stane se součástí myšlení člověka, splyne s mozkem pravého já toho člověka a bude tvarovat jeho temperament.

Utvořené názory budou člověka omezovat a ovládat po zbytek jeho života. Lidský názor je obvykle sobecký, či ještě horší, a tak vytváří myšlenkovou karmu, která následně člověka ovládá. Lidská bytost má být řízena hlavní duší (*zhu yuanshen*). Když je vaše hlavní duše otupena a je nahrazena názory, pak jste se bezpodmínečně vzdali a váš život je pod jejich kontrolou.

Já, které je vámi, je vrozené já a nemění se. Lidské bytosti však mají sklon k tomu, že si při vnímání věcí snadno vytvářejí názory, ale tyto názory nejsou vámi. Pokud se vám podaří nevytvářet si žádné názory, pak když se na něco díváte, budete to vnímat svou laskavou, původní povahou – pohledem vašeho pravého já – a budete se na záležitosti dívat vlídně. Čím více se ukazuje vaše pravé já, tím vyšší je úroveň vašeho myšlení a tím více se vaše myšlenky blíží k Pravdě, a tak vaše myšlenky ztělesňují větší měrou sféru vaší původní, laskavé povahy. Nesmírně, extrémně mikrokosmické částice, z nichž se skládá lidské tělo, tvoří povahu lidské bytosti; něco, co je neměnné. Když jsou odstraněny hranice, které omezují myšlení člověka, okamžitě se projeví jeho laskavá povaha, temperament, charakter a jeho vlastnosti, a to je vaše pravé já.

Hlavní duše se nezmění kvůli tomu, že si člověk vyvinul názory; vyvinuté názory nezmění podstatu hlavní duše. Může se však stát, že kvůli různým lidským názorům a druhům karmy je původní povaha člověka zahrabána, zakryta, zcela obalena a není schopna prosvitnout ven. Ale nezmění se. Je to proto, že karma nemá tak jemnou či nepatrnou hmotu. Karma vzniká mezi obyčejnými lidskými bytostmi a je tedy látkou obyčejných lidí. Není možné, aby byla tato látka tak mikrokosmická. Avšak látky, ze kterých je vytvořen život lidských bytostí, jsou nesmírně mikrokosmické. Takže tam karma nemůže proniknout. To jen původní povaha člověka je zasypána. Jeho původní povaha má vlastní způsob, jakým se na věci dívá. Podaří-li se vám skutečně odstranit názory vytvořené po narození a znovu vnímat věci svojí původní povahou, to je to místo, odkud jste přišli, nejranější pojetí [věcí], která jste si vytvořili – tedy pojetí z místa, kde jste byli poprvé stvořeni. Je však velmi těžké překonat myšlení a názory získané po narození, protože právě to je kultivace.

Fa má na rozličných úrovních různé projevy. Na konkrétní úrovni má projevy té dané úrovně. Jste-li bytostí zrozenou na určité úrovni, vaše myšlení bude odrážet pojetí Fa na té úrovni. Když se vaše pravá původní povaha navrátí, potom právě zde bude váš standard porozumění věcí, a tím standardem jste vy sami.

Karma nemá standard Pravdivosti, Soucitu a Snášenlivosti; hodnotí věci měřítkem, které platilo v době, kdy byly utvářeny názory. Může z člověka učinit to, co běžní lidé nazývají „prohnaným člověkem“ nebo „světákem“. Když k tomu dojde, znamená to, že zde působí různé formy myšlenkové karmy, které byly vytvořeny během toho, jak se člověk kultivuje, a které mu budou v kultivaci bránit. Pokud by lidem karma nebránila, kultivace by byla velmi snadná. Tato karma byla vytvořena za určitých okolností dle morálního měřítka několika posledních let, a tudíž věci hodnotí tímto měřítkem. Pokud se vytvoří velké množství této látky, bude člověk pod jejím vlivem po zbytek svého života. Když si utvořené názory myslí, že je něco dobré či špatné, ten člověk si to bude myslet také, a domnívá se, že by se věci měly dělat podle toho. Jeho skutečné já však již neexistuje. Jeho skutečné já je zcela obaleno a zasypáno těmito nelaskavými, získanými názory. Již nemá vlastní, pravé měřítko pro rozeznání toho, co je dobré a co špatné.

Názory se formují v myšlenkách mozku. Myšlenková karma, která je vytvořena názory, je shlukem karmy, jenž se utváří na temeni hlavy člověka. A co tedy laskavé myšlenky? Šákjamuniho škola učí, že jakmile člověk začne i jen myslet, vytvoří se karma. Ve skutečnosti to, co je označováno jako „laskavé myšlenky“, se bude jevit jinak, poměruje-li se to vyšším měřítkem či požadavky vyššího standardu Pravdivosti, Soucitu a Snášenlivosti.

To znamená, že obyčejní lidé žijící v tomto světě nejsou schopni nalézt sami sebe. Názory neovládají lidi jen po dobu jednoho života, ale budou je ovlivňovat i nadále. Pouze když nastane změna, budou odstraněny. Pokud se tak nestane, lidé jimi budou neustále ovládáni. S tím, jak názory postupně sílí, pravé já člověka opravdu přestává existovat. Nyní se říká, že karma se vrší vrstvu za vrstvou. Skutečně to došlo až tak daleko. Jen se podívejte na obyčejné lidi, ani nevědí, co celé dny dělají, nebo pro co žijí!

Lidé mají různé vrozené vlastnosti a různou schopnost duchovního porozumění. To je ten princip, o kterém zde mluvíme. Někteří lidé se dokáží k věcem osvítit, což znamená, že jejich buddhovská povaha může vystoupit na povrch. Pro ně existuje naděje. Někteří lidé to však nedokáží, protože jsou příliš hluboce pohřbeni v získaných názorech a myšlenkách. Ti už žádnou naději nemají.

V Tau, aniž by kultivoval Tao

Kultivace se nazývá kultivací proto, že poskytuje metodu, kterou se lze kultivovat, cestu, po níž lze kráčet. V minulosti existovalo rčení: „Tento člověk je v Tau, aniž by kultivoval Tao.“ Zatímco následuje menší cestu, cení si „nicoty“ nebo „prázdnoty“. V tomto světě žije svůj život tak, že následuje běh osudu. Je se světem smířený a uvažuje takto: „Dejte mi to, co mi náleží, a pokud mi to nenáleží, nechci to.“ Nenásleduje běžné formy kultivace, a dokonce ani neví, co to „kultivace“ je. A přece má mistra, který se o něj stará, a jen zřídka se dostává do sporů s ostatními. To je to, čemu dávní lidé říkali: „V Tau, aniž by kultivoval Tao“. Obyčejní lidé také mohou dělat věci bez usilování, ale nakonec úrovně ovoce nedosáhnou. Takoví lidé nemohou získat kultivační energii, pouze mohou neomezeně hromadit ctnost a nashromáždit jí velké množství. Přesto jim bude mnoho lidí ubližovat, protože dobrý člověk to nemá lehké. Výsledkem však bude jen velké množství ctnosti. Pokud se dají do praktikování, přirozeně se to přemění ve velké množství kultivační energie. Pokud praktikovat nezačnou, pravděpodobně budou v příštím životě požehnáni, a stanou se vysoce postavenými úředníky či zbohatnou. Oproti tomu většina lidí, kteří jsou v Tau, aniž by kultivovali Tao, mají nepochybně výjimečný původ, a jsou zde lidé, kteří se o ně starají. On je ve stavu, kdy nekultivuje Tao, ale jeho myšlenky a jeho říše v Tau jsou, a tak se v budoucnu vrátí na své původní místo. Je v Tau, aniž by kultivoval Tao – někdo pro něj přeměňuje kultivační energii, ačkoliv on o tom neví. Jeho život je plný neštěstí, trpí a splácí svou karmu. V průběhu svého života si nevědomky zlepšuje charakter a vždy je v tomto stavu. Všichni tito lidé mají zvláštní původ. Pro obyčejného člověka by bylo těžké to uskutečnit.

Konfucius zanechal lidem způsob jednání, který je vhodný pro lidské bytosti – nauku vyváženosti a obyčejnosti¹ (*zhongyong*). To, co vyučoval Lao-c', byla kultivační metoda. Jak se ale ukázalo, čínští lidé smíchali myšlenky Konfucia s myšlenkami taoistické školy. A v počátcích dynastie Song si začaly hledat cestu dovnitř i buddhistické myšlenky. Poté se buddhistické myšlení změnilo k nepoznání. Po dynastii Song byly do buddhismu začleněny věci z čínského konfucianismu, jako je synovská oddanost a podobně – mnoho z těchto věcí je tohoto druhu. Ale buddhistická škola ve skutečnosti nic takového neobsahuje. Buddhistická škola bere lidské záležitosti zlehka, a z jejího pohledu kdo vlastně ví, kolik rodičů člověk během svých mnoha životů měl. Pouze když se zbavíte všech těchto připoutání a kultivujete se s pokojnou a klidnou myslí, můžete dosáhnout úspěchu. To všechno jsou připoutání. A tak se poté, co byly [do buddhismu] přeneseny Konfuciovy myšlenky, objevil problém s emocionálním připoutáním ke členům rodiny.

Příběh o stvoření člověka z hlíny

Lidské bytosti existují zde, na této nejnižší úrovni, a nad nimi jsou vrstvy a vrstvy nebes. Na té úrovni je tathágata; Ježíš patřil k úrovni tathágy a stejně tak i Lao-c'. To, co mohli na té úrovni vidět, se omezovalo pouze na věci, které byly na jejich úrovni či pod ní. Z toho, co bylo nad nimi, viděli jen velmi málo, natož aby viděli ještě mnohem výše. Bylo to dáno jejich úrovní, která určovala, kolik moudrosti mají.

¹ Překládá se také jako nauka o středu či doktrína středu.

A tak stvoření člověka z hlíny, které bylo Ježíšovi známo, byl výraz, který používal a který pocházel od bytosti, již považoval za Pána – „Bůh stvořil člověka z hlíny.“ Měl na mysli hlínu, kterou znají obyčejní lidé? Ne, neměl. To není hlína, kterou znají obyčejní lidé. Přesněji řečeno, všechna hmota ve vyšších dimenzích, včetně hlíny, je látkou vysoké energie [pocházející] z mikrokosmičtější úrovně. Kdy byl tedy stvořen tento „člověk“, o kterém hovořil? Stalo se to na Zemi před úsvitem civilizace, nebo v nějakém jiném čase? Ve skutečnosti o této záležitosti koluje dávná legenda, a on ji lidem vyprávěl – [legenda o tom, jak] Bůh stvořil člověka z hlíny.

Ale ve skutečnosti to není hlína z této lidské dimenze. Hlína v tamtěch dimenzích je živá a věci, které ta místa utvářejí, jsou po přenesení sem podobné kultivační energii. Měl tedy na mysli, že člověk byl stvořen tam. Nebeské bytosti mají kůži jemnější, než je ta naše tady. Je to způsobeno tím, že jejich buňky nejsou složeny ze stejné vrstvy látek, jako jsou ty naše; jejich jsou složeny z látek jemnějších a drobnějších. Když byli zatlačeni do této dimenze obyčejných lidí, ukázalo se, že jsou stejní jako lidé. Jen vypadali neobyčejně krásně a měli obzvlášť jemný vzhled. To znamená, že pro člověka musela být přidána ještě větší tělesná vrstva buněčné hmoty. A právě proto lidé nyní vypadají tak, jak vypadají.

Lidé na nebesích mají také těla, a když sem přiletí, vypadají jako my. Pod velkými čínskými horami jsou pohřbena těla nebeských bytostí. Jejich těla byla pohřbena pod horami poté, co zemřeli. Tito lidé vypadají přibližně stejně jako lidské bytosti, a není to tedy tak, jak se píše v písmech. Jelikož Ježíš během svého života na světě lidem žádná písma nezanechal, sepsali je lidé, kteří přišli po něm, jeho následovníci, a ti tak učinili v souladu s tehdejší dobou. Ani Buddha Šákjamuni po sobě žádná písma nezanechal, byli to také jeho následovníci, kdo je sepsali. Když tito následovníci slyšeli ta slova, nepochopili jejich původní význam, nepochopili, o jakých lidech se mluvilo, a nechápali ani historické souvislosti popisovaných záležitostí.

[Ježíš] řekl, že člověk byl stvořen z hlíny, ale obyčejní lidé míní, že naše těla z hlíny nejsou. Proto se říká, že hlína na velmi vysoké úrovni je ještě lepší než látka našich lidských těl; čím vyšší úroveň, tím je lepší.

Ve značně vzdálené době, kdy neexistoval člověk nízké úrovně, stvořily bytosti na výšinách člověka v jiných dimenzích. Jakmile bych řekl dimenzi, aby něco stvořila, okamžitě by se to zformovalo. Jakýkoliv předmět může být vytvořen pouhou myšlenkou na něj, stačí jej nakreslit prstem ve vzduchu a on se vytvoří – i když v jiných dimenzích. Jinými slovy, co se v minulosti říkalo o stvoření světa, o stvoření vrstvy nebes, nebo co se v buddhistických písmech říkalo o stvoření vesmíru, to vše je ztělesněním moci Buddhů. To znamená, že dobrou karmu, dobrotivou karmu a zlou karmu zařadili do kategorie „karma“ neboli „činnost“. Všechny tyto věci stvořili Buddhové.

Buddha s velkou mocí skutečně dokáže v okamžiku stvořit vrstvu nebes, a čím vyšší je úroveň Buddhy, tím velkolepější jsou nebesa, která vytvoří. A co více, nemusí k tomu používat ani ruce, stačí, když otevře ústa a vysloví to. Buddhovi na ještě vyšší úrovni stačí jediná myšlenka; uskuteční se to pouhým pomyšlením. Takže Buddhové na vyšší úrovni, než je tathágata, nemohou řídit běžné lidské záležitosti, protože jakmile by na něco pomysleli, věci na Zemi by se okamžitě změnily. Dokonce ani Buddha tathágata neřídí věci přímo. On jen dává pokyny a bódhisattvy je vykonávají.

Omezení moderní vědy a šíře a hloubka Buddhova Fa

Dokonce i v Dharmě, kterou předával Buddha Šákjamuni, byly lidské bytosti schopny pocítit rozsáhlost Buddhova Fa. Avšak Fa je jednoduše obrovský – opravdu obrovský. To, co Buddha Šákjamuni na své úrovni vyučoval, byl Fa tathágoty. A i ten se obyčejným lidem zdál být už velmi vysoko. V minulosti mohl být nazýván Buddhou pouze tathágotata. Ani bódhisattvy, ani arhatové nebyli Buddhou; žádný z nich nedosáhl sféry Buddha. Takže dříve, když někdo mluvil o Buddhovi, měl na mysli tathágotu. Tathágotata však není ve vesmíru nejvýše, nýbrž je Buddhou na nejnižší úrovni vesmíru. Mezi Buddha se o běžné lidské záležitosti starají pouze ti na nejnižší úrovni. Buddhové na příliš vysoké úrovni to dělat nemohou, protože kdyby jen otevřeli ústa, na Zemi by nastaly změny. Jak by to mohlo být dovoleno? Ani v nejmenším se do toho nemohou zapojit, takže se o lidské záležitosti starají pouze tathágotové. Nicméně ani tathágotové se o tyto záležitosti nestarají osobně. Jsou to bódhisattvy, které konají věci pro spásu lidí. Takže dosažení úrovně tathágoty je již mimořádné.

Na mikrokosmické úrovni může [tathágotata] vidět v jediném zrnku písku tři tisíce velkých světů. Buddha Šákjamuni vyučoval nauku o třech tisících velkých světů. Řekl, že v Mléčné dráze je tři tisíce planet, které se podobají naší lidské planetě, a jsou na nich lidé, jako jsme my. Ve skutečnosti je jich více než tři tisíce. Řekl také, že v zrnku písku jsou tři tisíce světů. To znamená, že v jediném zrnku písku existují tři tisíce světů, jako jen tento, který obývají lidské bytosti. Je to něco nepředstavitelného. S otevřeným vnitřním okem může člověk vidět věci, jako by byly zvětšené, a vidí nepatrné věci na mikrokosmické úrovni. Ale uvažujte nad tím: když jsou v jediném zrnku písku tři tisíce světů, nemají tedy ty tři tisíce světů v tom zrnku písku moře a řeky? Jsou pak v písku těchto řek další tři tisíce světů? Takže ani Buddha Šákjamuni neviděl původ hmoty. Proto řekl: „Je tak nepatrný, že nemá vnitřek.“ Tím myslel, že je tak malý, že nelze vidět původ hmoty.

Dnešní fyzika může rozpoznat pouze to, že molekuly se skládají z atomů a že atomy jsou složeny z atomových jader a elektronů. Dále v mikrokosmu existují kvarky a neutrina. A tím to končí, to je vše. Co je tedy původem hmoty, jdeme-li ještě níže? Pokud jde o kvarky a neutrina, ty nedokáže odhalit ani mikroskop. O jejich existenci víme pouze prostřednictvím jiných přístrojů. V odpovědi na to, co leží ještě níže, lidská technologie žalostně zaostává. Co se týče velkých věcí, lidé věří, že planety jsou největšími objekty. Ale Buddha Šákjamuni to tak neviděl. To, co viděl Buddha Šákjamuni, bylo již značně veliké. Zjistil, že planety nejsou největšími objekty. Avšak když se podíval nahoru, nebyl schopen dohlédnout až k zenitu. Nakonec tedy prohlásil: „Je tak obrovský, že nemá vnějšek.“ Tudíž jeho výrok „Je tak obrovský, že nemá vnějšek, a tak nepatrný, že nemá vnitřek,“ znamená, že je tak velký, že nemá hranic, a tak malý, že nelze dohlédnout jeho konce.

Živé bytosti jsou složité a struktura vesmíru je také nesmírně složitá. Vědomosti, které dnešní lidé mají, již dosáhly svého vrcholu. A po dosažení vrcholu se staly něčím, co omezuje rozvoj lidské vědy. Například mnoho vynikajících vědců stanovilo definice v oblasti fyziky a chemie. V mezích těchto definic je to, co říkají, správné. A je v pořádku na nich stavět. Avšak pravda se úroveň za úrovní zvyšuje. Když jejich definice překročíte, zjistíte, že tyto definice ve skutečnosti slouží k tomu, aby lidi omezovaly.

Totéž platí pro současnou vědu. Někteří lidé stanovili definici vědy, a tak se za „vědu“ považuje pouze to, co této definici odpovídá. Držíte-li se v jejím rámci, každý si myslí, že je to vědecké. Pokud však překročíte její definici, objevíte, že slouží k omezení rozvoje lidstva. Co je nehmataelné a neviditelné, naprosto neuznává, a je tedy velmi omezující. Buddhové, Taové a Bohové, o kterých mluvíme, existují v jiných dimenzích, kterých se člověk nemůže

dotknout a ani je vidět. Pokud by tyto bytosti byly objeveny metodami dnešní vědy, neznamenaloby to, že je jejich existence vědecky prokázána? Bylo by to vědecké! Ale Západ se již zavázal k definici toho, co se považuje za „vědecké“, a vše, co moderní věda nedokáže vysvětlit, je bez výjimky odepsáno jako pouhá teologická či náboženská záležitost. Neodvažuje se takové věci uznat.

Západní věda zašla do extrému. Buddhistická škola vyučuje, že vše prochází fázemi zrození, stagnace a degenerace. Zrození znamená zformování, zatímco stagnace znamená setrvání v určitém stádiu. Evropská věda, omezena rámcem, který si stanovila, se nyní ocitá v situaci, kdy není schopna pokročit dále. Cokoliv, co by mohlo být dalším výzkumem objeveno, by bylo za hranicemi jejího vědeckého rámce. Takže takové věci bez výjimky zařadí do kategorie náboženství či teologie. Pokud ale někdo objeví věci, které v současném vědeckém poznání neexistují, a učiní tak pomocí lidské moderní vědy a techniky, nebo objeví věci, které jsou nehmatatelné a neviditelné, a zkoumá je vědeckou metodou naší doby, není to vědecké? Problém však spočívá v tom, že definice vědy je již dávno stanovena, a cokoliv mimo její hranice se kategoricky popírá. Takže zde není žádný prostor pro další pokrok.

A jsou zde někteří vědci, lidé, kteří v určitých oblastech dosáhli nějakých úspěchů a stanovili mnoho definic. Tito vědci, jako například Newton či Einstein, byli dle měřítek obyčejných lidí již velmi úspěšní a dokázali vidět mnohem dále než průměrný člověk. Definice, které stanovili, a věci, které po sobě zanechali, jsou cennou studnicí vědomostí. Avšak jakýkoli výzkum či poznání, které vzejdou v rámci těchto jejich omezení, budou sledovat určité vzorce. Budou-li příští generace zcela následovat teoretické rámce těchto vědců, nikdy je nepřekonají a ani nedosáhnou žádných nových průlomů.

Když něčí objev či vynález překoná hranice doposud platných definic, ukáže se, že stanovené definice lidi omezují. Je to proto, že na vyšších úrovních existují vyšší formy poznání a vyšší pravdy. Dobrým příkladem je naše znalost hmoty. Dříve platilo, že nejmenší známou částicí hmoty je atomové jádro. To však již neplatí, neboť jsou tu kvarky a pak neutrino. To znamená, že lidé tyto věci dále neustále poznávají. Každá další definice, která je stanovena poté, co je objeveno něco nového, bude sloužit jako další omezení. Tak to je. Definice ve skutečnosti často slouží k tomu, aby lidi omezovaly.

Einstein nebyl obyčejný člověk. Objevil, že to, co učí náboženství, a dokonce i teologie, je správné. Lidské chápání hmotného světa se omezuje na znalosti lidských bytostí, podobně jako je tomu u současných vědeckých definic. Kdyby lidé prováděli výzkum opravdu do hloubky, jak by se dále rozvíjeli, zjistili by, že to, co učí náboženství, je správné. Životy, které existují na úrovni o jeden stupeň výše než člověk, tak představují vědu a technologii o úroveň výše, a jejich chápání světa pomocí vědy a technologie, kterou mají k dispozici, převyšuje chápání obyčejných lidí. Proto Einstein, poté co již dosáhl vrcholu lidského vědeckého a technologického poznání, při dalším výzkumu zjistil, že to, co říká náboženství, je zcela pravdivé. V nedávné době se mnoho vědců a filozofů nakonec obrátilo k náboženství, a to všechno jsou lidé, kteří dosáhli značných úspěchů. Naproti tomu ti, kteří jsou nyní ochromeni omezeními stanovenými současnou vědou a slepou vírou v ni, tyto věci kategoricky označují za „pseudovědu“.

„Všechny praxe se vrací k jedinému“

Rčení, že „všechny praxe se vrací k jedinému“, se obvykle vyučuje v kontextu jedné konkrétní kultivační cesty. Taoistická škola tvrdí, že existuje tři tisíce šest set způsobů kultivace,

z nichž všechny mohou vést k Tau. Buddhistická škola říká, že existuje osmdesát čtyři tisíc kultivačních cest, jejichž prostřednictvím lze kultivovat buddhovství. Když se však někdo snaží sloučit několik odlišných náboženství a praktikovat je současně, pak je to něco úplně jiného. Jak by lidé mohli znát nebeské záležitosti? To, o co se pokoušejí, je naprostý nesmysl.

Ve staré Číně existovala skupina známá jako „Cesta jednoty“ (Yiguandao). Tato skupina, která vznikla v pozdním období dynastie Qing, prosazovala sloučení pěti náboženství. Byla to kacířská sekta a od chvíle, kdy se v dynastii Qing objevila, se ji lidé snažili zničit. I císaři Velkého Qingu se ji snažili zničit. V počátcích období republiky se ji Čínská národní strana (KMT) také pokusila zlikvidovat a houfně popravovala její členy. Když se za revoluce dostala k moci komunistická strana, rovněž členy této skupiny hromadně zabíjela. Proč se to stalo? Ve skutečnosti se v běžné lidské společnosti neděje nic náhodně. Vývoj dějin pouze odpovídá nebeským změnám. Takže cokoli se v běžné lidské společnosti stane, není důsledkem toho, že by někdo udělal něco jen tak nahodile. Jinak řečeno, nebyli to obyčejní lidé, kteří ji chtěli odstranit, ale byla to vůle Nebes. Vyšší bytosti ji chtěly zničit a nedovolily jí existovat. Ten nesmysl o „sloučení pěti náboženství“ byl vážným případem podkopávání Fa. Byl to projev démonů mezi obyčejnými lidmi.

Ani Ctihodný nebešťan Prvotního počátku, ani Buddha Šákjamuni se neodvážili navrhnout sloučení či sjednocení buddhistických a taoistických věcí, to by nebylo dovoleno! Dokonce i v samotném buddhismu se učí, že nelze mísit dvě denominace. Ti, kteří praktikují Čistou zemi, nemohou praktikovat například zen-buddhismus; nelze smíchat obě [kultivační cesty] dohromady. A ti, kteří se kultivují v zen-buddhismu, nemohou praktikovat Tiantai či Huayan. Když se kultivujete, nemůžete do své disciplíny přimíchat jiné věci. Proč tomu tak je? Je to proto, že vývoj kultivační energie je nesmírně složitý. Máte jen jedno tělo, jste jako druh surového materiálu, který se vloží do stroje, a v tomto stroji se vyvine vaše kultivační energie. Vše pro vás musí být pečlivě uspořádáno – ať už se jedná o metodu použitou k vašemu spasení, o každý krok, který je třeba učinit, formu, v níž se vyvíjí všechny druhy kultivační energie, a tak dále. Jak by to dopadlo, kdybyste v půli tohoto procesu přešli do jiného stroje? Mohli byste se stále ještě kultivovat? Řekněte, co by se s vámi stalo. Byli byste v příšerném nepořádku a stala by se z vás hromada šrotu.

Mnoho lidí nedosáhlo pokroku ve své praxi právě proto, že se takto nezodpovědně kultivovali. Skutečný význam slov Buddhy Šákjamuniho „žádná druhá kultivační cesta“ (*bu er famen*) je ten, že do kultivace nelze nic přimíchat. Později bylo rčení „žádná druhá kultivační cesta“ špatně pochopeno a rozumělo se tím něco jiného. Míchání praxí je však přísně zakázáno. Cesta jednoty hlásala „sloučení pěti náboženství“ – něco, co nebeské zákony nedovolují. Přesto se nyní tato skupina opět objevila na Tchaj-wanu. V období konce Zákona nikdo nezasáhne, protože se v této době o lidské záležitosti nikdo nestará. Lidé jsou čím dál zkaženější, a tak to všechny [božské bytosti] vzdaly a dále se o lidi nestarají a ani je nezachraňují. Mnozí, kteří věří v Buddhu nebo ho uctívají, nemají zájem o důkladnou kultivaci, ale chtějí zbohatnout či odehnat neštěstí. Až tak daleko to zašlo.

Lidé si však stále myslí, že to, co učí Cesta jednoty, dává smysl. Myšlenky kultivujících, včetně lidí s náboženskou vírou, jsou ve skutečnosti zcela zásadní. Některé kultivační cesty zcela závisejí na víře a nezahrnují žádné konkrétní metody, a tak když se do vaší mysli přimíchají jiné věci, pokazí se to, co vy sami kultivujete – původně [ve vaší praxi] přeci žádné fyzické pohyby nebyly. A navíc, démoni nyní prostupují lidský svět a přinášejí lidstvu zkázu. Nemají snad všichni lidé v mysli dobré myšlenky? Právě to chtějí démoni zničit; snaží se, aby lidé v kultivaci selhali.

Zen-buddhismus je extrémní

Lidé se dělí do dvou skupin: ti, kteří jdou do extrému, a ti, kteří se vydávají střední cestou. Zen-buddhismus se od počátku řadí do kategorie extrému a není kultivačním systémem. Kolem kultivace v zen-buddhismu se vždy vedly spory. Ačkoli se lidé kultivovali dle metod zen-buddhismu, ve skutečnosti se o ně staral Buddha Šákjamuni, a to proto, že měli záměr kultivovat buddhovství a usilovali o dobro. Zen-buddhismus není sám o sobě systémem. Bódhidharma nemá vlastní nebeské království, a proto nemůže lidem poskytnout spásu. Skutečností je, že sám Bódhidharma považoval ve své době Buddhu Šákjamuniho za mistra zakladatele. I když je nazýván patriarchou zenu, ve skutečnosti byl žákem Buddha Šákjamuniho – žákem dvacáté osmé generace, který Buddhu Šákjamuniho velmi ctil. Vycházel z teorií Buddha Šákjamuniho a své osvícení zaměřil na „nicotu“, čímž se od principů Šákjamuniho učení stále ještě neodchýlil. Postupem času to však šlo se zen-buddhismem čím dál více z kopce. Pozdější generace považovaly Bódhidharmův přístup za samostatnou kultivační praxi a věřily, že je nejvyšší. Ale ona není nejvyšší. Ve skutečnosti zen-buddhismus s každou další generací upadal a sám Bódhidharma řekl, že jeho učení může přetrvat jen po šest generací.

Bódhidharma přikládal poměrně velkou váhu „nicotě“, kterou vyučoval Buddha Šákjamuni, a Buddha Šákjamuniho si velmi vážil; byl znám jako jeho žák dvacáté osmé generace. Avšak lidé z následujících generací se úplně propadli do extrému. Jakmile zašli do extrému, dostali se do fáze úpadku, kdy považovali Bódhidharma a Šákjamuniho za téměř rovnocenné. Lidé začali Bódhidharma uctívat a Bódhidharmovy teorie pokládali za jedinou buddhistickou pravdu, a to se v podstatě rovnalo odbočení na scestí.

Jelikož se Bódhidharma kultivoval na nízké úrovni, dosáhl pouze ovoce arhata – to znamená, že byl pouze arhatem. Kolik toho mohl skutečně vědět? Úrovně tathágyt nakonec nedosáhl. Rozdíl mezi jeho úrovní a úrovní Buddha Šákjamuniho byl ohromný! A tak jsou jeho věci nejbližší filozofii obyčejných lidí a obyčejní lidé jeho teorie nejnáze přijímají. Zejména ti, kteří považují náboženství za formu filozofie či formu politiky, a ti, kteří zaujímají akademický přístup a studují buddhismus jako filozofii či náboženské myšlení, bývají k jeho teoriím nejvstřícnější, protože se to velmi podobá běžné filozofii.

Buddhové jsou na každé úrovni, ať už jdeme jakkoli vysoko. [Avšak podle zen-buddhismu] se kultivujete a kultivujete, a poté již údajně nic neexistuje. Ve své kultivaci neuznávají ani lidské bytosti. Živé, viditelné bytosti jsou přímo před námi, a přesto je neuznávají jako skutečné. Je to ještě horší než u těch obyčejných lidí s chabým duchovním porozuměním, kteří říkají: „Věřím tomu, co vidím, a pokud to nevidím, tak v to nevěřím.“ Oni neuznávají ani to, co vidí. Proč potom žít? Proč se obtěžovat otevírat oči? Zavři oči, není třeba, abys ležel, není třeba, abys stál... nic neexistuje, že? Zašli do extrému. Bódhidharma řekl, že jeho Dharmu lze předávat jen po šest generací. Je pošetilé, jak lidé dodnes úporně lpí na této nauce, která v první řadě nebyla nikdy platná. Došli do slepé uličky. Neuznávají sami sebe, neuznávají Buddha a neuznávají ani Zemi? Když neuznávají ani svou vlastní existenci, jaký má smysl mít jméno? A jaký má smysl jíst? Celý den můžete být o hladu, není třeba sledovat čas ani vnímat zvuk...

Nakonec nezůstane nic. Neznevažuje to Buddhu Šákjamuniho? Když Buddha Šákjamuni nic nevyučoval, co tedy čtyřicet devět let dělal? Vědí, jaký je skutečný význam slova „prázdnost“ v učení Buddha Šákjamuniho? Když Buddha Šákjamuni [řekl, že] nezanechal žádnou Dharmu, mínil tím, že opravdově nevyučoval kultivační metodu či Fa vesmíru. To, o čem mluvil, byly pouze věci na jeho kultivační úrovni, a to, co zanechal obyčejným lidem, byl Fa tathágyt – zejména kultivační zkušenosti a poznatky. Dharmou, již Šákjamuni skutečně předával, když byl na tomto světě, byla příkázání, a také hovořil o některých porozuměních na různých

úrovních, což je Fa na určité úrovni. Buddha Šákjamuni však nechtěl, aby lidé uvázli na jeho úrovni, a proto řekl: „V celém svém životě jsem žádnou Dharmu neučil.“ Řekl to proto, že věděl, že Dharma, kterou vyučoval, není nejvyšší. Tathágata je Buddhou, ale není na nejvyšší úrovni. Buddhův Fa je bezmezný. Kultivující by neměl být omezen jeho Dharmou. Člověk s velkými vrozenými vlastnostmi se může kultivovat ještě výše, kde ho budou očekávat hlubší porozumění a odpovídající projevy Fa.

Úrovně v průběhu kultivace

Někteří kultivující budou v průběhu kultivace znát svoji kultivační úroveň, ale to neznamená, že ji musejí znát všichni ti, kteří se kultivují. Většina kultivujících ji pozná až poté, co dosáhne stavu osvícení, či po dosažení vysokých úrovní, které přesahují Zákon trojitého světa. Ti, kteří jsou schopni úroveň poznat, ji mohou rozeznat podle barvy kultivační energie vycházející z těla, dle sloupu kultivační energie nebo ji mohou vidět na samotném lidském těle. Během kultivace v Zákonu trojitého světa je kultivační energie, která se objeví jako první, červená. A když se úroveň člověka zvýší, stane se oranžovou, poté žlutou, zelenou atd., přičemž je celkem devět barev – červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá, indigová, fialová, barevná a bezbarvá. Jeden pohled postačí, abyste zjistili, na které úrovni se nacházíte. Když dosáhnete průhledného těla a budete pokračovat v kultivaci vzhůru, pak to bude kultivace nad Zákonem trojitého světa. Získáte stav dosažení a vstoupíte do počáteční fáze kultivace arhatova Fa. Provádění kultivace nad Zákonem trojitého světa znamená, že jste překonali Tři říše a již nepodléháte reinkarnaci. Jestli zde kultivaci ukončíte, stanete se arhatem. Pokud budete v kultivaci pokračovat dále, budete se kultivovat na arhata s úrovní pravého ovoce a tato úroveň má také svá zbarvení. Ale tento druh červené, oranžové, žluté, zelené, modré, indigové a fialové se liší od barev v Zákonu trojitého světa. Barvy v kultivaci v Zákonu trojitého světa jsou husté, podobné barvám obyčejných lidí. Na úrovni [arhata] jsou však průsvitné v odstínech červené, oranžové, žluté, zelené, modré, indigové, fialové, barevné a bezbarvé. S postupující kultivací jsou tam další skupiny devíti barev, přičemž barvy jsou průsvitnější, jemnější a krásnější. A takto se to neustále opakuje. Tudíž je možné rozpoznat, kde se člověk ve své kultivaci nachází.

Avšak lidé to nemají dovoleno vidět a věci nejsou pro obyčejné lidi tak zřejmé, protože zde existuje otázka osvícení (*wu*)! Kdyby se všechny věci kultivace lidského těla ukázaly na povrchu, zbylo by ještě něco, k čemu by se dalo osvitit? Každý by se kultivoval, každý by to dělal. Kdo by nechtěl? Všechno by bylo tak skutečné. Dokonce i lidé s neodpuštělnými hříchy, jakkoliv nenapravitelní, by se přišli učit. Neexistovala by žádná otázka osvícení. Avšak kultivace by byla v takovém případě nemožná. Někteří lidé říkají: „Nechám oči otevřené, a když to jasně uvidím, budu se to učit.“ Ale tak to nejde. Pokud by takový člověk mohl vše vidět, a viděl to skutečně jasně, byl by to konec jeho kultivačních vyhlídek. Nebylo by mu dovoleno se kultivovat. Důvodem je, že se člověk musí vynořit z iluze skrze osvícení, a teprve to se počítá za kultivaci. Kdyby člověk dosáhl úplného osvícení a vše by viděl, nemohl by se kultivovat. Proč je tomu tak? Protože kdyby se dále kultivoval, nepočítalo by se to, jelikož by viděl, že to vše je skutečné. Viděl by příčinné souvislosti rozporů mezi lidmi a viděl by, že lidé, kteří využívají druhé, jim dávají ctnost. Mohl by vidět celou skutečnost a samozřejmě by se přišel kultivovat. Ale počítalo by se to za kultivaci? Bylo by to jako vzít si něco, co je k mání. Lidská připoutání by tak nebyla odstraněna.

Člověk musí dojít k vlastnímu porozumění, zatímco se uprostřed sváru zbavuje lidských připoutání. Pokud by viděl vše naprosto jasně, nedalo by se to nazvat kultivací. Proč je tedy pro

Buddhu tak těžké si zvýšit svou úroveň? Protože nemá žádné spory a vše vidí zcela jasně. Jak se pak může kultivovat? Kultivace je pro něj obtížnější. A proto všichni chtějí přijít mezi obyčejné lidi a kultivovat se. Je to právě kultivace uprostřed iluze, která umožňuje rychlý vzestup. Je však možné, že někteří lidé v průběhu kultivace něco málo uvidí. Ale podrobnosti samozřejmě nebudou odhaleny žádné lidské bytosti.

Člověk se musí během procesu kultivace k věcem osvítit a musí se kultivovat uprostřed iluze. Na Západě se hovoří o víře, víra je zdůrazňována od začátku až do konce a bez víry je vše ostatní vyloučeno. Pouze když máte víru, bude vám umožněno vnímat božské záležitosti. Když někteří lidé činili pokání před podobiznou Ježíše, v duchu cítili, že jim Ježíš naslouchá a že na jejich otázky někdo odpovídá. Takové jsou kultivační metody na Západě. Náboženská víra je druhem kultivace. Když se Ježíš chystal přijmout své následovníky do svého nebeského království, pokud tělo člověka postrádalo kultivační energii či [nemělo] energii, nemohl ten člověk do nebe vstoupit. A navíc, špatné myšlenky vytvořené mezi obyčejnými lidmi a karma na jeho těle by vedly k tomu, že by byl omezen vlastnostmi vesmíru vysokých úrovní. [A pokud by tam vstoupil člověk], který byl velmi špatný, jeho tělo i duše by se rozpadly a nic by nezůstalo. To by bylo strašné. Bez kultivační energie to tedy nepůjde. Tato kultivační energie je pro člověka vyvíjena v jiné dimenzi s tím, jak roste jeho víra, jak se kaje a jak se neustále snaží zlepšovat a být dobrým člověkem. Ačkoliv se u něj rozvíjí kultivační energie, není mu to řečeno, protože [na Západě] se vyučuje pouze o tom, jak být dobrým člověkem, ale o kultivační energii se nemluví. Totéž platí pro buddhistické mnichy. Ani oni neprovádějí cvičení, tak jakpak by mohli mít kultivační energii? Přestože jim není sděleno, že kultivační energii mají, jejich kultivační energie se také rozvíjí.

Buddha a Tao

Taoistická škola praktikuje kultivaci v osamění, a proto by taoistické náboženství nemělo existovat. Ve skutečnosti je taoistické náboženství výsledkem reforem, které proběhly v nedávné době. V žádném prehistorickém období neexistovalo nic takového, jako je taoistické náboženství. Důvodem je, že taoistická škola nemluví o spáse všech vnímajících bytostí, ale učí kultivaci v osamění a hovoří o klidu. Kultivuje tedy osvícení se k Pravdivosti. Z Pravdivosti, Soucitu a Snášenlivosti se zaměřuje ve své kultivaci na osvícení se k tomu, co je Pravdivé. Kultivační Pravdivosti pěstuje původní povahu člověka a usiluje o návrat k tomu, co je prvotní a opravdové. Tao zdůrazňuje, že se má kultivace provádět v klidu, tudíž [taoistická škola] vůbec nemá přání široce zachraňovat vnímající bytosti. Když taoista dokončí svou kultivaci, stane se toulavým božstvem či putujícím nesmrtelným. Na nebesích jsou také hory a voda, stejně jako zde, a on na jedné takové hoře na nebesích zůstane. Taoistické náboženství se ve skutečnosti zrodilo z připoutání obyčejných lidských bytostí. Lidé se rádi sdružují a vytvářejí určitý druh mocenské základny, protože touží po uznání a osobním prospěchu. Tudíž takové věci lehce vznikají.

Taoistické náboženství ve skutečnosti neexistuje. Taoista učí svého žáka kultivovat se o samotě. Ačkoliv taoistické náboženství vzniklo a má mnoho učedníků, ne všichni obdrží pravé učení. Pokud mistr najde dobrého učedníka, předá mu opravdové věci. A pokud dobrý učedníky nemá, bude svobodný a bezstarostný, a bude dělat cokoli, co bude chtít. Dosáhl Taa, a tak získal opravdovou svobodu.

Buddha je Buddha a Tao je Tao. Míchat učení jejich dvou škol dohromady je zcela vyloučeno. Avšak věci, které praktikujeme my, jsou skutečně ohromné. Naše praxe je založena na samotném vesmíru a je v ní zahrnuto vše. Náš základ spočívá v buddhistické škole a to, co máme, ať už se jedná o naše hlavní zásady či naše charakteristiky, je buddhistické. Tento Fa však překračuje

buddhistický i taoistický rámeček. Na různých úrovních jsou různá pochopení a různé úrovně mají rozličné projevy. Ti, kteří jsou v Ráji Falunu, mají své znalosti, zatímco nad Rájem Falunu existují vyšší znalosti, a když se jde ještě výše, jsou tam ještě vyšší formy poznání.

Kromě toho je tu další téma, a sice téma prvotních božstev. Nemá však smysl o tom s dnešními kultivujícími hovořit, jelikož je to pro ně nepochopitelné a je to mimo jejich dosah. Proto mluvím pouze o dvou školách, buddhistické a taoistické. Mluvit na příliš vysoké úrovni nelze, protože lidé takové věci nemohou přijmout. Není jim dovoleno je znát.

Při záchraně lidí a výuce Fa nelze nic předvádět

Vyučování Fa obyčejným lidem, kteří se kultivují jako mniši – zvláště mnichům, kteří nejsou osvícení – je zbytečné, neboť nic nevědí. Mniši, již se osvětili, už ve světském světě nejsou, protože odešli hluboko do hor a lesů. Oni všichni o mně vědí. To jen obyčejní lidé o mně nevědí. Ale mnozí kultivující na vysokých úrovních o mně vědí. Někdy se tiše přiblíží, podívají se a pak odejdou. Byli i tací, kteří přišli a řekli pár slov. I když se v horách a lesích kultivují po několik stovek a tisíců let, jejich kultivační úroveň není příliš vysoká. Je to proto, že cesta, po níž kráčí, je velmi obtížná a není to Velká cesta kultivace. Oni se kultivují na malých cestách, a tak nedosáhli pravého ovoce, přestože se kultivovali po dlouhé časové období. Nevstupují však do světského světa, takže jejich nadpřirozené schopnosti nejsou uzamčeny a oni jsou schopni plně projevit své božské síly. Ti, kteří se kultivují ve světském světě, mají často mnoho svých velkých schopností uzamčených. Kdyby tomu tak nebylo, pouhou myšlenkou by mohli přemístit budovu na jiné místo, a to je nepřípustné. Narušování lidských záležitostí je naprosto zakázáno. Lidé by si mysleli, že úroveň takového člověka je vysoká. Obyčejní lidé si myslí, že kdokoli, kdo je schopen předvádět své schopnosti, je na vysoké úrovni. To, co mistři *qigongu* předvádějí při veřejných vystoupeních, jsou jen menší schopnosti a dovednosti, věci tak ubohé, že je to k politování. Tyto věci nejsou ve skutečnosti ničím. Přesto si obyčejní lidé myslí, že jsou to věci vysokých úrovní.

Při vyučování Fa nic nepředvádím, protože jsem účel svého vystupování na veřejnosti již zcela jasně vysvětlil. Když se během vyučování Fa něco předvádí, pak je to odevzdávání špatné cesty. Když se to dělá takovým způsobem, lidé se přijdou učit vaše techniky, nikoli Fa. Buddha Šákjamuni se ve své době takovému přístupu také vyhýbal. Léčení je v pořádku, protože [věci za tím] nelze vidět. Zřejmé je pouze to, že se člověk cítí lépe. Jak k uzdravení došlo? Je jen na vás, zda tomu uvěříte, nebo ne. Pacient se cítí lépe, ale jste o tom přesvědčeni? Přihlížející to nemůže poznat. Protože se však stále ještě jedná o schopnost osvícení, je tedy léčení v pořádku. Ježíš i Buddha Šákjamuni dělali ve své době to samé. Lao-c' byl výjimkou. Lao-c' věděl, že lidský svět je příliš nebezpečný. Ve spěchu sepsal spis o pěti tisících slovech [známý jako *Daodejing*] a vydal se průsmykem na západ.

Lidský svět je nesmírně složitý. Při pohledu na člověka zde na Zemi nelze říci, ze které dimenze pochází. Božstva v té dimenzi se o něj však stále chtějí postarat. Záleží tedy na tom, zda se k tomu člověk osvětlí, nebo ne. Pokud se k tomu osvětlí, bude se moci vrátit [tam, odkud pochází]. Ale [ono božstvo] také ví, že ten člověk již není dobrý, takže pro něj už nemůže nic udělat. Není však ochotno se ho vzdát. V době, kdy Ježíš vyšel zachraňovat lidi, si [tato božstva] myslela, že se vměšuje do jejich záležitostí. „Tento člověk je můj a měl by být spasen do mého místa. Jak to, že zasahuješ do našich zdejších záležitostí?“ Božstva to nemohla vydržet, a právě kvůli takovému smýšlení [jednala tak, jak jednala]. Když se nad tím zamyslíte, není to správné. Ježíše nezajímalo, kdo ke komu patří. On přišel kvůli záchraně lidí. Viděl, že všechny bytosti trpí,

a tak je chtěl spasit a nechat je vzestoupit. Tudíž Ježíš ovlivnil mnoho božstev z rozličných dimenzí. Nakonec se jejich neshody vyostřily do tak velké míry, že se všechny odrazily v běžné lidské společnosti, stejně jako se projevují rozpory obyčejných lidí, a celá jejich tíha dopadla na Ježíše. Ježíš se z toho nemohl vymanit, přičemž jedinou možností byla smrt. Byl tedy ukřižován, a tím se nepřátelství, které mezi nimi existovalo, rozplynulo. Když bylo Ježíšovo obyčejné lidské tělo pryč, nemohla už proti němu existovat žádná zášť, a tím skončily jeho nesčetné problémy. Proto se říká, že Ježíš trpěl za všechny bytosti. To je ta myšlenka.

Buddha Šákjamuni také prožíval velké těžkosti při šíření své Dharmy. Neustále bojoval se sedmi náboženstvími, která tehdy v Indii existovala. V té době byl velmi mocný raný bráhmanismus. Nakonec i Buddha Šákjamuni odešel, aniž by dosáhl skutečného cíle, který si předsevzal.

Lao-c' odešel poté, co napsal svůj spis o pěti tisících slovech, a zanechal věci budoucím generacím, aby je vykonaly. Tak se to mělo stát a byla to vůle Nebes. Důvodem bylo, že z taoistické školy se nemělo stát náboženství; vznik taoistického náboženství byla chyba. Protože taoisté učí kultivaci o samotě, kultivaci Pravdivosti a kultivaci klidu, věci se předávají jednomu vybranému učedníkovi. Je tomu tak proto, že taoista si svého žáka vybírá a učí jen toho, kdo je dobrý. Nemůže nabízet spásu všem vnímajícím bytostem a ani to přání nemá. On kultivuje Pravdivost. I když v taoistickém chrámu můžete vidět skupinu žáků, pouze jeden byl vybrán, a tomu pak bude předáno učení. Ti ostatní jsou tam jen pro formu. V taoistické škole by tedy nemělo existovat náboženství. V minulosti probíhala kultivace vždy o samotě a v horách.

Konfucius vyučoval zásady, jak se má člověk chovat, avšak o kultivaci neučil. Přesto jeho učení přineslo čínským lidem užitek. Vyváženost a obyčejnost (*zhongyong*) může člověka učinit nepřemožitelným. Je to proto, že když věci dosáhnou extrému, naberou opačný směr, a tak když něco či někdo dosáhne vrcholu, může pak zase klesnout zpět. To je smysl hledání „středu“; vždy se držet ve středním pásmu. Když člověk neusiluje o to, aby byl nejvýše, a stačí mu, že má více než ti pod ním, pak nikdy nepadne. Pokud se něco dělá příliš absolutně, půjde to opačným směrem. Tak je tomu u obyčejných lidí.

Hluboko v horách a lesích je mnoho kultivujících, kteří viděli minulé i budoucí události, ale nikdo z nich se do těchto událostí nezapořil a ani si to nepřál. Jejich odstup pramení z vědomí, že tyto události jsou výsledkem nebeských změn. [Vědí], že to tak má být.

Kdo se vzepře vůli Nebes, bude čelit následkům, a proto se toho lidé neodvažují. Všichni pějí chválu na Yue Feie, ale proč nedokázal Yue Fei zachránit dynastii Jižní Song? Cožpak nebyl rod Yue natolik mocný? Důvodem je, že taková byla vůle Nebes. Yue Fei se snažil zachovat dynastii Song, ale jednoduše nemohl uspět, protože ve skutečnosti šel proti vůli Nebes. Dynastie Song byla určena k zániku, ale on by ji zaniknout nenechal, a tak jednal proti vůli Nebes. Pouze objasňuji ten bod. Jak se říká: „Člověk míní, Pánbůh mění.“ Netvrdím, že byl Yue Fei špatný. Jen vysvětluji ten princip.

To, co člověk ze svého lidského hlediska považuje za správné, nemusí být nutně správné. Ať se jedná o prvního císaře dynastie Qin, o císaře Wu z dynastie Han, ať jde o jakéhokoliv císaře, bez ohledu na to, co vykonal, pozdější generace budou tohoto vládce soudit. Obyčejní lidé vidí věci ze své vlastní perspektivy, optikou svých vlastních představ. To, co považují za dobré nebo špatné, nemusí být nutně dobré či špatné. Také měřítko, dle kterých člověk určuje, zda je něco dobré či špatné, se točí kolem něj samotného: „Když se ke mně chová dobře, pak řeknu, že je dobrý. Pokud to, co dělá, je pro mě přínosné, pak řeknu, že je dobrý.“ Takže ten člověk, kterého schvaluje, není nutně opravdu dobrý. Jediným měřítkem, podle něhož lze soudit, co je dobré a co špatné, je zvláštní vlastnost vesmíru, Fa. Ten se nikdy nezmění, je pravdou vesmíru a je jediným

měřítkem, které určuje, co je dobré a co špatné. První císař dynastie Qin zabil při sjednocování Číny mnoho lidí. Zabil panovníky mnoha států a všichni jej proklínali. Panovníci i národy rozličných zemí se dostali pod jeho nadvládu, a všichni jej proto nenáviděli a zlořečili mu. Co je dobré a co špatné, tak všichni posuzovali na základě své vlastní perspektivy. Sjednocení Číny, které uskutečnil, bylo nevyhnutelné. Byl to výsledek nebeských změn. Kdyby nejednal v souladu s vůlí Nebes, neuspěl by a sjednocení by se nezdařilo. Lidské záležitosti jsou tedy právě jen takové. My kultivující je nikdy nekomentujeme. Kultivující se nebude zajímat o politiku, jinak by byl spíše politikem než kultivujícím.

Když lidstvo v čase dosáhne určitého momentu, jeho karma je velmi velká a vykoupení již není možné. Takto obrovskou karmu lidé nikdy nemohou splatit. V průběhu mnoha životů si nashromáždili tak velkou karmu, že ji splatit nelze, a proto budou tito lidé vyhlazeni. Co „vyhlazení“ znamená? Dojde k malým katastrofám, které zničí lidské bytosti. Nejvhodnějším prostředkem je válka, a proto jsou dějiny takové, jaké jsou.

Po boku každého císaře, který založil novou éru, se převtěly určité válečnické bytosti, které jej chránily a pomáhaly mu válčit. Právě k tomu byly tyto válečnické bytosti určeny. Jejich úsilí jim tedy nepřineslo žádnou zásluhu, ale ani nevytvořilo karmu. Pouze plnily svůj úkol. Kolik lidí, a to i v průběhu dlouhých věků, tím nebylo zmateno?

Buddha nabízí lidem spásu, ne požehnání a ochranu

Buddhistická škola ani v nejmenším nevyučuje o tom, jak zbohatnout. Nemoc je způsobena karmou, a proto ani lidem neříká, jak se zbavit nemoci či jak být v dobré fyzické kondici. Když Šákjamuni ve svém učení hovořil o „široké spáse vnímajících bytostí“, měl na mysli osvobození lidí od útrap běžné existence a jejich spásu na druhý břeh, do *nirvány*. Toto Buddha Šákjamuni vyučoval. Bylo to o tom, nechat vás vzestoupit do nebeského království. Tentýž smysl mělo i to, co učil Ježíš. Ani jeden nebyl výše než druhý. To jen současní lidé to nechápou a říkají, že Buddha může lidem požehnat a může je ochránit, uzdravit je z nemocí a zajistit jim bohatství a že velké osvícené bytosti jsou nekonečně mocné a mohou lidi spasit. Obyčejní lidé si pletou Buddhovu nabídku spásy s ochranou, a tak prosí Buddhu o požehnání a ochranu, o bohatství, prosí Buddhu, aby je uzdravil, a tak dále. Buddhistové se ve skutečnosti o takové záležitosti vůbec nestarají. Je to zvrácená představa, která vychází ze zkaženého myšlení současných lidí, a je to zvrhlé. Buddhistické *sútry* původně nic takového neobsahovaly. Proto o této záležitosti často hovořím a říkám, že i když pálíte kadidlo a uctíváte Buddhu, abyste získali jmění, Buddhovi je úplně jedno, jestli zbohatnete nebo ne.

Chcete tedy uctívat Buddhu, ale Buddha se nezajímá o to, zda dosáhnete bohatství. Namísto toho vás žádá, abyste se té chamtivosti zbavili. Máte-li v životě opravdu finanční potíže, pak vám možná poskytne materiální prostředky, ale pouze tak, aby zajistil vaše osobní bezpečí. Nenechá vás získat jmění, pokud nemáte zbohatnout. A nemoc je v očích Buddha důsledkem karmy, kterou člověk dluží z předchozích životů. Když někteří lidé padnou před sochou Buddha na zem s přáním zbohatnout, skutečně následně zbohatnou. Ale kdo jim ve skutečnosti to bohatství dal? Na té soše žádný Buddha není. Byl to falešný Buddha, který vznikl uctíváním. Nebo to mohla být liška, která se tam přichytila, či had, lasička atd. Pomohlo vám to vydělat jmění, protože to ve výsledku uctíváte a žádáte to o bohatství. Ale pokud vám to má pomoci vydělat jmění, jsou s tím spojeny určité podmínky. V tomto vesmíru platí princip: „Bez ztráty není zisk“. Využívá mezery v tomto principu, jelikož touží po lidském těle. Ten člověk se v touze vydělat jmění klaní až k zemi, [a ono říká]: „Jen do toho!“ Pokud věci, které člověk nese, nejsou dobré, nebude si jej

všímat a člověk žádné jmění nezíská; jeho uctívání zůstane bez odezvy. Když ale zjistí, že vaše tělo nese dobré věci, nechá vás zbohatnout, protože později vám může ty dobré věci vzít. Když budete chtít peníze, samozřejmě vám je dá. Ale ten člověk si toho sám není vědom a to, co ztratí, může být nenávratně pryč. Člověk žije více než jeden život, a jeho příští život může být ještě bídňější.

Úpadek lidstva a nebezpečné názory

Když ve starověké Číně někdo hovořil o kultivování Taa, lidé řekli, že tento člověk má opravdu „ctnostný základ“. Pokud byste mluvili o Buddzích, Taoistických božstvech či Bozích, lidé by řekli, že jste skutečně dobří. Kdybyste však hovořili o kultivaci buddhovství či Taa v dnešní době, lidé se vám budou smát. Morální hodnoty lidstva prošly ohromnými změnami. Kloužou dolů nesmírným tempem, je to velmi rychlé. Spolu s úpadkem svých hodnot lidé začali věřit, že dávní lidé byli nevědomí a pověřiví. Myšlení člověka se dramaticky změnilo a je to hrozné. Uvažte, že Buddha Šákjamuni kdysi řekl: „Změny ve společnosti, které nastanou v období konce Zákona, budou opravdu děsivé.“ Například v dnešní společnosti nemají lidé v srdci žádný zákon, který by je omezoval. Zvláště to platí v Číně. Platí to i v jiných zemích, nicméně forma projevu je tam jiná. V pevninské Číně zničila kulturní revoluce takzvané „staré myšlení a názory“, jež lidé měli, a zakázala lidem věřit v Konfuciovo učení. Lidem nezůstaly žádné morální zábrany a morální standardy a nebyla jim dovolena ani náboženská víra. Přestali věřit, že konání špatných skutků vede ke karmické odplatě.

Když už lidé nemají v srdcích vnitřní zákon, který by je omezoval, neodváží se udělat téměř cokoli? To je nejzávažnější problém, kterému lidstvo v současnosti čelí. Někteří cizinci se neodvažují v Číně podnikat zejména kvůli tomu, jak rychle jsou někteří mladí Číňané schopni někoho pobodat či zabít. Je to příšerné. Čína je teď horší než jiné země. Zvláště když se do pevninské Číny rozšiřují zahraniční filmy nebo televizní pořady, které zobrazují války gangů, diváci se mylně domnívají, že v Hongkongu a dalších zemích opravdu panuje takový zmatek. Ve skutečnosti tomu tak není. Je to pouze filmová dramatizace, která má přilákat diváky toužící po vzrušení. Skutečnost je taková, že lidé žijící v jiných zemích mají mnohem lepší charakter a jsou civilizovanější než lidé v Číně. Přesto čínská mládež tyto věci napodobuje. Jelikož Čína byla po nějakou dobu izolována, když lidé přijdou s těmito věcmi do styku, mylně se domnívají, že takto to v zahraničí chodí.

Gangsterští podnikatelé zobrazení v televizním seriálu *The Bund* jsou v Číně horlivě napodobováni. Ale to je jen zpodobnění staré Šanghaje 30. let 20. století, a to ještě s uměleckou nadsázkou. Skutečný život takový nebyl. Hongkongské gangsterské filmy a televizní programy mají na myšlení lidí v pevninské Číně hrozný vliv. Morální hodnoty lidstva se změnily, a i v Číně se teď objevila homosexualita, užívání drog, obchodování s drogami, organizovaný zločin, sexuální nevázanost a prostituce. Vymklo se to kontrole! Jedno přísloví praví: „Když chudý venkovský balík zbohatne, měj se na pozoru.“ On nemá žádné zábrany a dovolí si udělat cokoli. Není děsivé, že lidstvo dospělo až do tohoto bodu? Co se stane s lidstvem, když věci zajdou ještě dále? Pojmy dobra a zla jsou nyní v myslích lidí převráceny. Lidé dnes obdivují ty, kteří jsou bezohlední, kteří jsou všehoschopní, a kteří zabíjejí a mrzačí. Toto lidé uctívají.

Morálka lidstva drasticky upadá a děje se to po celém světě. Názory lidí se dramaticky změnily. To, co je krásné, není dnes tak oblíbeno jako to, co je ošklivé; to co je dobré, je méně vítáno než to, co je zlé; to, co je čisté a upravené, je méně přitažlivé než to, co je zanedbané. Vezměme si konkrétní příklad. V minulosti musel být hudebník či zpěvák vyškolen. Musel

ovládat vokální techniky a musel rozumět i hudební teorii. Avšak dnes, na pódiu stojí nějaký ošklivý člověk s dlouhými rozčuchanými vlasy.... „Aaah!“, křičí z plných plic. Televize jej trochu vychválí a on se stane hvězdou. Ale jeho hlas je příšerný. V důsledku úpadku lidských hodnot začali lidé považovat odpudivé věci za krásné a fanaticky se za nimi ženou. Totéž platí pro výtvarné umění. Namočí kočce ocas do inkoustu a nechají ji pobíhat, a i tomu říkají umělecké dílo. A věci abstraktní školy a impresionismu – co to je? Dříve platilo, že čím krásnější a oku lahodící obraz byl, tím více se lidem líbil. Tak co byste řekli, že ty věci jsou?! Je to výsledek snahy „umělců“ osvobodit lidskou přirozenost. Lidská přirozenost se při absenci morálních standardů rovná jednomu obrovskému projevu démonické povahy. Jak by mohly vznikat krásné věci, když jsou lidé v takovém stavu? Všechny lidské názory se teď pokrývají.

O co těmto umělcům vlastně jde? Hovoří o osvobození lidské přirozenosti – být bez zábran a omezení, a o tom, že si člověk může dělat, co se mu zlíbí. Buddhismus učí, že bez morálních standardů, bez morálních omezení v lidských srdcích, budou mít věci pocházející od lidí démonickou povahu. Jen se podívejte na dnešní umělecká díla! Obyčejní lidé vůbec netuší, co se za nimi skrývá. Ve skutečnosti jsou všechny ty věci obrovským projevem démonické povahy.

Vezměte si například hračky prodávané v obchodech. Dříve si lidé kupovali hezké panenky. Dnes však platí, že čím je věc ošklivější, tím rychleji se prodá. Lebky, démoni, a dokonce i věci, které připomínají výkaly, se prodávají jako hračky – čím hrůzostrašnější, tím rychleji se prodají! Nesvědčí to o tom, že se názory lidí mění, a že se mění k horšímu?

Když hovořím o tom, co se stalo s lidskou společností, lidé to okamžitě pochopí, což ukazuje, že se původní povaha člověka nezměnila. Lidstvo však sklouzlo do strašlivě nebezpečného bodu. Když jsem přednášel na Západě a hovořil jsem o homosexualitě, řekl jsem: „Tyto zhýralé sexuální praktiky na Západě se staly téměř tak zlymi jako incest.“ Někdo pak uvedl, že „homosexualita je státem právně chráněna“. Dobré a zlé nelze posuzovat podle nějakého individuálního či kolektivního souhlasu. Lidé posuzují dobré a zlé na základě svých vlastních názorů. Uvažují: „Myslím, že je dobrý...“ nebo „Ke mně se chová dobře, takže bych řekl, že je dobrý.“ Nebo si vytvoří pevný názor, a když je podle toho názoru někdo dobrý, pak řeknou, že ten člověk je dobrý. Totéž platí pro skupiny. Když je něco v zájmu skupiny nebo je to prospěšné pro dosažení nějakého cíle, skupina řekne, že je to dobré, a souhlasí s tím. Avšak nemusí to být nutně opravdu dobré. Pravda vesmíru, Buddhův Fa, je jediným, neměnným měřítkem, které poměruje lidské bytosti a vše, co existuje; je jediným měřítkem, které určuje, co je dobré a co je špatné. [Studentům na Západě] jsem řekl: „Abych byl zcela upřímný, vaše vláda to možná schvaluje, ale váš Pán ne!“ Pokaždé, když lidstvo dospěje až sem, je skutečně ve vážném nebezpečí a vymklo se kontrole. Když se dnes stalo takovým, a bude-li stále klesat, řekněte, jak to bude dál?! Buddha Šákjamuni pravil, že mnoho démonů se během období konce Zákona převtělí jako lidské bytosti a stanou se mnichy z klášterů, kteří poškozují Fa. Zejména na Tchaj-wanu dnes žije mnoho uznávaných buddhistických mnichů a laiků, kteří jsou ve skutečnosti demony. Vychvalují se jako zakladatelé náboženství, ale neuvědomují si, že jsou démoni. Předtím, než sem přišli, naplánovali si celý svůj život, reinkarovali se, a svůj život žijí ve shodě se škodou, kterou zosnovali. Lidský svět je děsivý. V Indii je mnoho známých, údajných „mistrů“, kteří jsou posedlí obřími krajtami. Mezi mistry *qigongu* v Číně je poměrně velký počet posedlý liškami, lasičkami a také hady. Období konce Zákona je obdobím zmatku. Vůdce Óm Šinrikjó v Japonsku je vtělením démona z pekla, který přišel do lidského světa, aby zde vyvolal chaos. Lidé jsou přímo uprostřed toho všeho, a protože jsou zde, v lidském světě, nemají čas o takových věcech přemýšlet. Cítí, že se světem není něco v pořádku, ale netuší, jak moc je to zlé. Když se jim to řekne, jsou z toho všichni zděšení.

Tento Fa jsem se tedy nerozhodl šířit z nějakého unáhleného popudu. A cestou jsem se setkal s různými druhy zasahování. Když vyučujete něco spravedlivého, někdo jiný bude kázat něco zlovolného, a někteří budou předstírat, že jsou ctnostní, a dokonce budou nabádat lidi, aby konali dobro. Jejich záměrem však není podporovat dobro a jejich úmysly nesnesou denního světla. *Qigong* byl z počátku dobrý, ale teď nabral temný směr. Na světě už zbývá jen málo toho, co je čisté.

Lidstvo během období „konečného zpusťování“

Mnohá pravověrná náboženství celého světa již nemohou lidi spasit. Je to způsobeno tím, že písma řady těchto původních, opravdových náboženství byla pozdějšími generacemi pozměněna, jejich nauky byly pozdějšími pokoleními nesprávně vyloženy, a dnes jsou považovány za studijní obor. Například buddhismus se studuje, jako by to byla filozofie, a všechny jeho aspekty, které nelze vysvětlit pomocí současné vědy, se považují za představitost dávných lidí či zaostalé mýty a legendy. Mniši a kněží pouze čtou texty, ale do kultivace se nepouštějí. Chrámy a kláštery se staly malými společenstvími, v nichž panují vzájemné šarvátky a intriky. Někteří mniši dokonce využívají žalostného stavu buddhismu a vydělávají na něm peníze. Mají tolik připoutání, že nejsou ani tak dobří jako obyčejní lidé. Stěží mohou zachránit sami sebe, natož aby zachránili ostatní! A pak jsou tu někteří slavní buddhističtí mniši a taoističtí duchovní, kteří svádějí lidi na scestí tím, že svévolně píšou knihy vykládající buddhistické *sútry* a svatá písma, přičemž vycházejí ze svých vlastních pojetí a nepatrných znalostí *súter*. Slova vyslovená velkými osvícenými bytostmi mají hluboký vnitřní význam, a jak se úroveň kultivujícího neustále pozvedá, mohou mu na všech úrovních a ve všech sférách poskytnout vedení Buddhova Fa. Jakékoliv jednání, které mění původní slova velkých osvícených bytostí, je podkopáváním Fa.

Tyto výklady, které údajně pomáhají lidem porozumět *sútrám* a svatým písmům, se zásadně odchyľují od skutečného vnitřního významu Buddhových slov. Jsou to dvě zcela odlišné věci. Ten nepatrný kousek, který tito autoři pochopili, je pouze jejich vlastní porozumění, které není o mnoho vyšší než pochopení obyčejných lidí. Nevědí nic o vnitřních významech na ještě vyšších úrovních, jelikož se do takových výšin nevykultivovali. Když nedosáhli úrovně tatháगतy, jak by mohli porozumět pravému významu tatháगतových slov na vyšších úrovních? Jejich spisy slouží pouze k podkopávání Fa a nemohou lidi spasit. Knihy, které byly sepsány v touze po slávě a zisku, zavádějí lidi kultivující buddhovství do autorova myšlenkového rámce. A někteří dokonce prosazují, aby se náboženství přizpůsobilo požadavkům dnešní společnosti, a chtějí podstatu náboženství změnit. Buddhův Fa je nebeský princip, který je neměnný a nezničitelný jako diamant. Když se lidé snaží přizpůsobit Buddhův Fa lidským bytostem, jejichž morálka je zkažená, místo aby se člověk povznesl následováním Buddhova Fa, pak si lze představit, jak obrovské hříchy a karmu to vytváří. Zejména ti, kteří napsali knihy, v nichž svévolně vykládají buddhistické *sútry*, vážně zasáhli do opravdového Fa a ve skutečnosti byli již dávno odsouzeni do pekla.

Život za životem se lidé dopouštěli mnohých špatností a nashromáždili si obrovské množství karmy, a to je důvod, proč postrádají spravedlivou víru. Někteří lidé se v předchozím životě kultivovali, ale nekultivovali se dobře, nedokázali se zbavit různých připoutání a v kultivaci neuspěli. Nahromadili si však trochu požehnaní. Když se pak převtělí jako lidské bytosti, mají obvykle „nadpřirozené“ schopnosti a svým vnitřním okem mohou vidět stav věcí nízké úrovně v jiných dimenzích. A poté, podněcování lidskou honbou za slávou a ziskem, založí tu či onu náboženskou skupinu. Navenek učí lidi být dobrými, ale hluboko v jejich srdcích se skrývá touha

po slávě a zisku a jejich úmysly jsou příšerné. Velké osvícené bytosti mají své vlastní ráje (nebeská království), do nichž mohou lidi spasit. Avšak kam by mohli lidi zachránit oni? Totéž platí pro falešné mistry *qigongu*. Někteří z nich se chtějí stát Buddhou a někteří si myslí, že byli Buddhou v minulém životě. A pak jsou lidé posedlí zvířaty, kteří tyto mistry *qigongu* zasypávají chválou a nazývají je „velmistry takové a takové generace“ a podobně. Tito falešní mistři *qigongu* začnou být sami se sebou náramně spokojeni, ale je to jen sebeklam. Všichni jsou to převtělení démoni, kteří přišli, aby do světa vnesli zmatek.

Zlo proměnilo lidský svět v naprostý chaos. Falešná náboženství, kultury a spousta reformovaných náboženství se šíří již po mnohá staletí, a právě od falešného lze stěží rozeznat. I když jsou nauky těchto bludařských či šamanských praktik zlé, stále existují lidé, kteří v ně věří a jejich vůdce uctívají. Neznamená to, že se lidská morálka vytratila? Proč se lidé do těchto démonických praktik zapojují? Většina takových lidí hledá způsob, jak ublížit druhým, jak uškodit, a nepřemýšlejí o tom, co se s nimi v budoucnu stane. Pravá, původní náboženství již nemohou lidi spasit, neboť vstoupila do období konce Zákona. Ohromné množství démonů sestoupilo na svět, kde podkopávají Fa a způsobují zmatek. Lidské bytosti již nemají vnitřní zákon, který by je omezoval, a ani nemají morální normy. Podněcování hordami démonů se nezastaví před žádným zlem. Morální hodnoty a normy kloužou dolů tou nejvyšší rychlostí. Způsob uvažování a názory lidí se změnily. Krásné je méně lákavé než ošklivé; ctnostné je méně přitažlivé než hříšné; dobré je méně žádoucí než zlé; úhledné se cení méně než nedbalé; nové se upřednostňuje méně než použité; voňavé je méně oblíbené než páchnoucí. Muži mají dlouhé vlasy, zatímco ženy si je stříhají nakrátko – je to odraz rostoucího *yinu* a ustupujícího *yang*. *Yin* a *yang* jsou převráceny. Umělecká díla postrádají morální normy a snaží se osvobodit lidskou přirozenost, čímž vytvářejí jednu obrovskou přehlídku démonické povahy. Pak jsou tu věci „impresionismu“ a „abstraktní školy“ s divokými šmouhami, které jsou současnými lidmi se zvrácenými názory přijímány jako umění. Stačí někde pohodit hromadu odpadků a stane se z ní dílo „význačného“ modernistického sochaře. A co se týče hudby, jsou tu věci jako „disco“ a „rock and roll“, ten rámus je vyluzován na pódiih elegantních sálů. Slepí nebo postižení zpěváci s chraplavým hlasem a ti s odpudivým vzhledem se s trochou humbuku v rádiu či televizi stávají hvězdami. A u dětských hraček platí, že čím jsou ošklivější a odpudivější, tím rychleji se prodají.

Vlivem mentality postrádající spravedlivé myšlenky, se nesmírně změnily i věci, o které lidstvo usiluje. Pro slávu a zisk se lidé uchylují k zabíjení, zhářství a falešnému obviňování. Nezáleží jim na přátelích ani na rodině, ale pouze na penězích. Vztahy mezi lidmi se točí okolo peněz. Pro peníze se páchají hanebné a nehorázné činy všeho druhu. Výrobky, reklamní materiály a zvukové a obrazové nahrávky, které propagují promiskuitní chování, se objevují všude. Pro peníze lidé neváhají ublížovat druhým, vyrábějí, pašují a prodávají drogy. Ti bídí narkomani se nezastaví před ničím – kradou, loupí a podvádějí druhé, aby si mohli koupit drahé drogy. Televizní programy, noviny, časopisy a literární díla jsou plné nevázaného sexu. Lidé zacházejí tak daleko, že se dopouštějí incestu napříč generacemi. Odpudivé homosexuální chování mezitím svědčí o odporném, deviantním stavu mysli, jež postrádá racionalitu. Organizovaný zločin se tak rozbujel, že není místa, kam by nedosáhl, a přece oslovuje mladé lidi, kteří hnáni svou démonickou stránkou touží po násilí. Vůdci podsvětí se stali obdivovanými idoly a lidé se za nimi hrnou jeden za druhým.

Mnoho velkých osvícených bytostí a proroků již dříve předpovědělo, že lidstvo v této době čeká obrovská pohroma, jíž [je třeba] se obávat. Dnešní lidstvo je ještě horší, než proroci předpovídali, a dobrých lidí je čím dál méně. Jelikož se lidé během svých mnoha životů dopustili špatností a nashromáždili si nesrovnatelně velké množství karmy, setkávají se s problémy, hned

jakmile vykročí ze dveří. Neuvědomují si však, že nyní platí za špatné skutky, které v předchozích životech spáchali, a že si odstraňují karmu. Když s nimi druzí špatně zacházejí, neprojevují ani toleranci, ani snášenlivost: „Ty jsi mi ublížil, tak já ti udělám ještě něco horšího. Nebudu s lidmi bojovat, když mě nevyprovokují, ale pokud se to stane, určitě jim to vrátím i s úroky.“ Tak jim přibude nová karma, aniž by splatili tu starou, a karma na těle se jim nahromadí do děsivé míry! Lidská morálka rychle klouže dolů a již se nachází na pokraji hrozivého nebezpečí. Každý člověk v průběhu svých životů ve skutečnosti přiléval olej do ohně velkého úpadku lidské morálky. Pokaždé, když na světě dojde k pohromě, je to během období, kdy se vytratila lidská morálka. Toto se děje v období „konečného zpusťování“.

Opravdová kultivace

Učedníci, kteří se opravdu kultivujete, to, co vás učím, je Fa, s nímž se lze vykultivovat na Buddhu či Taa. Ale vy si mi stěžujete, když věci, které obyčejní lidé považují za důležité, nejdou podle vás, místo abyste byli znepokojeni kvůli své vlastní neschopnosti vzdát se lidských připoutání. Je toto kultivace? To, zda se dokážete zbavit lidských připoutání, nebo ne, je smrtelnou zkouškou na cestě k tomu, stát se skutečně vyšší bytostí. Každý učedník, který se opravdu kultivuje, jí musí projít, neboť je to dělící čára mezi kultivujícím a obyčejným člověkem.

Ve skutečnosti, když se rmoutíte kvůli věcem, které poškozují vaši pověst, vaše světské zájmy či vaše city, svědčí to o tom, že jste se nezbavili lidských připoutání. Pamatujte si má slova! Kultivace sama o sobě není bolestivá; zásadním problémem je vaše neschopnost odložit lidská připoutání. Jen tehdy, když se máte vzdát své pověsti, vlastních zájmů a emocí, pocítíte bolest.

Spadli jste sem ze světa, který je svatý a čistý, z velkolepé říše, jež nemá srovnání, protože jste si na té úrovni vyvinuli připoutání. Avšak poté, co jste spadli do světa, který je oproti té říši ten nejšpinavější, místo abyste se kultivací rychle vrátili zpět, lpíte na špinavých věcech v tomto ohavném světě a odmítáte se jich vzdát, a dokonce trpíte kvůli nicotným ztrátám. Uvědomujete si, že Buddha kdysi kvůli vaší spáse žebral mezi obyčejnými lidmi o almužnu? Já jsem dnes znovu otevřel tyto obrovské dveře a vyučuji Velký Zákon, abych vás zachránil. Nikdy jsem nepovažoval nesčetná utrpení, kterými jsem prošel, za strádání. Tak co ještě máte, čeho se nemůžete vzdát? Můžete si do nebeského království přinést ty věci, kterých jste se v srdci nevzdali?

Mějte ve věcech jasno a řiďte se zdravým rozumem

Kdysi jsem některým studentům řekl, že příliš radikální myšlenky jsou způsobeny druhem myšlenkové karmy. Nyní však mnoho studentů považuje za myšlenkovou karmu všechny své běžně se vyskytující myšlenky, které nejsou dostatečně dobré. A to není správné. Kdybyste už neměli žádné vlastní špatné myšlenky, co by vám ještě zbylo ke kultivaci?! Kdybyste byli tak čistí, nebyli byste již Buddhou? To pochopení je chybné. Pouze když se ve vaší mysli intenzivně promítají špinavé myšlenky či nadávky vůči Učiteli, Dafa, ostatním lidem atd., a vy se jich nemůžete zbavit nebo je potlačit, pak se jedná o myšlenkovou karmu. Existují však i nějaké slabé [druhy myšlenkové karmy], ale ty se liší od běžných myšlenek či představ. V tomto musíte mít naprosto jasno.

Osvícení

Lidský svět je bahnitý a kalný; lidé si pletou rybí oči s perlami. Tathágata musí do světa sestoupit tiše, bez ohlášení. Během toho, co vyučuje Fa, budou zlé praktiky jistě zasahovat. Tao a démonické cesty se šíří současně v témže světě. Klíčové je osvítit se k tomu, co je pravé a co falešné. Bytost musí být nadprůměrná, aby to rozeznala. Ti, kteří jsou předurčení a jsou schopni se osvítit, budou přicházet jeden za druhým, vstoupí na Cestu a získají Fa. Schopni rozlišit spravedlivé od zlého získají pravá písma, odlehčí svá těla, obohatí svou moudrost, naplní svá srdce a poklidně poplují na lodi Fa. Jak úžasné! Usilovní a pilní, postupují přímo k Dověření.

Ti, kteří jsou unášeni světem a pro které je těžké se osvítit, žijí pro peníze a umírají pro moc. Pro nepatrný zisk se radují či trápí, urputně soupeří a celý život vytvářejí karma. Pokud takoví lidé uslyší tento Fa, budou se mu smát a vyřknou slovo „pověra“. Jejich mysl to stěží pochopí a těžko tomu uvěří. Takoví jsou lidé nedostatečných kvalit; je těžké je spasit. Jejich karma je tak velká, že jim obklopuje tělo, zapečetila jim moudrost, a jejich původní povaha přestala existovat.

Proč člověk nevidí

„Co lze vidět, tomu věřím, co nelze vidět, tomu nevěřím.“ Takový je pohled člověka nedostatečných kvalit. Člověk je ztracen v iluzi a vytváří si mnoho karmy. Jak by mohl vidět, když ztratil svou původní povahu? Člověk se musí nejdříve osvítit, teprve pak může vidět. Kultivujte mysl a odstraňujte karma, a pak, jakmile se objeví vaše původní povaha, uvidíte. Avšak nadprůměrný člověk, ať již vidí nebo ne, může dosáhnout Dověření prostřednictvím osvícení. Mezi množstvím lidí jsou někteří, kteří vidí, a další, kteří nevidí, což je dáno úrovní a vrozenými vlastnostmi člověka. Mnoho kultivujících nevidí, jelikož o to usilují, a to je připoutání. Pokud se [toho připoutání] nezbaví, neuvidí. Většinou jim v tom brání karma, nepříznivé prostředí či je to dáno způsobem, jakým se člověk kultivuje. Důvodů je mnoho, protože to všechno záleží na konkrétním jednotlivci. I ten, kdo je schopen vidět, nevidí vše zřetelně. A pouze tehdy, se zamlženým zrakem, se může osvítit k Cestě. Pokud člověk vidí vše zcela jasně, jako by byl přímo u toho, pak je to někdo, jehož kultivační energie je odemčena. Ale už se dále nemůže kultivovat, protože již není nic, k čemu by se mohl osvítit.

Studium Fa

Když vzdělání lidé studují Dafa, musejí věnovat pozornost nejpodstatnějšímu problému, jímž je studování Dafa způsobem, jakým obyčejní lidé studují politickou ideologii, jako například učení se výběrem relevantních citátů významných osobností, podle nichž poměřují vlastní chování. To bude kultivujícímu bránit v pokroku. Také jsou lidé, kteří slyšeli, že Dafa má hluboký, vnitřní význam a obsahuje věci velmi vysokých úrovní, které vedou kultivaci na rozličných úrovních, a tak jej slovo od slova zkoumají, aniž by něco našli. Tyto návyky, které byly vytvořeny dlouhodobým studiem politické doktríny, jsou prvkem ovlivňujícím vaši kultivaci, protože vás zavádějí k nesprávnému chápání Fa.

Při studiu Fa byste neměli cíleně vyhledávat pasáže s vidinou řešení určitých problémů. To je ve skutečnosti také zamaskované připoutání (s výjimkou naléhavých problémů, které řešení potřebují). Chcete-li dobře studovat Dafa, musíte jej studovat bez jakéhokoliv konkrétního cíle.

Pokaždé, když dočtete *Zhuan Falun* do konce a věcem jasně porozumíte, pozvednete se. I kdybyste po jeho přečtení dospěli pouze k jednomu novému pochopení, opravdu jste se zlepšili.

Ve skutečnosti se v kultivaci pozvedáváte krůček po krůčku, aniž byste si to uvědomovali. Mějte na paměti, že to, co získáte, by mělo přijít přirozeně a bez usilování.

Jak vykonávat práci asistenta

V různých oblastech je mnoho asistentů, jejichž pochopení Dafa je na velmi vysoké úrovni, a kteří jsou schopni jít příkladem a dobře vést naše cvičební místa. Pak jsou tu však asistenti, kteří se tak dobře nečiní, což se projevuje především v tom, jakým způsobem postupují při své práci. Aby si práci usnadnili, řídí záležitosti na cvičebních místech prostřednictvím příkazů a nutí studenty, aby je poslouchali. Tak to ale nejde. Studium Fa je dobrovolné. Když to student nebude chtít udělat od srdce, pak se žádný problém nevyřeší, a ještě bude docházet k rozepřím. Pokud se to nenapraví, neshody se budou prohlubovat, a to vážně poškodí studium Fa.

A co hůře, někteří asistenti ve snaze přimět praktikující, aby jim věřili a podřídili se, často šíří fámy či senzační informace s cílem vylepšit si své postavení, nebo dělají věci, které se vymykají normálu, aby se odlišili. Nic z toho není dovoleno. Naši asistenti slouží ostatním z vlastní vůle; nejsou Mistrem. Tím méně by měli mít takové připoutání.

Jak tedy máme dobře vykonávat práci asistenta? Předně byste se měli považovat za jednoho ze studentů a nemyslet si, že jste nad nimi. Když si s něčím nevíte rady, s otevřenou myslí to s ostatními proberte. A pokud něco nezvládnete dobře, pak studentům upřímně řekněte: „Jsem kultivující stejně jako vy, a je obtížné vyhnout se při této práci chybám. Tuto věc jsem udělal špatně. Nyní to tedy udělejme správně.“ Pokud si upřímně přejete, aby všichni pracovali společně a danou věc udělali dobře, jak si myslíte, že to dopadne? Nikdo neřekne, že jste k ničemu, ale naopak si budou myslet, že jste dobře studovali Fa a že jste velkomyslní. Dafa je ve skutečnosti tady s námi a vy všichni jej studujete. Cokoliv asistent učiní, ať je to dobré či špatné, budou studenti hodnotit ve světle Dafa, a jasně uvidí, jaké to je. Jakmile se budete vyvyšovat, studenti si budou myslet, že máte problém s charakterem. Tudíž jen s pokorou můžete vše zvládnout dobře. Postavení člověka je dáno tím, zda dobře studuje Fa. Jak by mohl být kultivující bez chyby?

Co je „prázdnota“?

Co je „prázdnota“? Skutečná prázdnota znamená existenci bez jakéhokoliv připoutání, nikoli prázdnost v materiálním slova smyslu. Je tu však zen-buddhismus, jehož Dharma již neplatí, a který již nemá co předávat. V tomto posledním období, kdy je Fa v nepořádku, má stále ještě studenty, kteří tvrdošijně lpí na jeho učení o prázdnosti, jsou pošetilí a nerozumní, jako by pronikli do samotného zdroje filozofické pravdy. Přitom sám jeho zakladatel patriarcha Bódhidharma kdysi prohlásil, že tato Dharma bude platit pouhých šest generací, a po nich už nebude co předávat. Cožpak to nelze pochopit? Když se řekne, že vše je prázdné, že není žádný Fa, žádný Buddha, žádná podoba, žádné já, že nic neexistuje, čím tedy byl Bódhidharma? Pokud neexistuje žádný Fa, co je tedy učení zen-buddhismu o prázdnosti? Jestli neexistuje žádný Buddha a ani žádná podoba, kdo byl potom Šákjamuni? Když nemáte žádné jméno, žádnou podobu, žádné já, žádnou existenci, a vše je „prázdnota“, z jakého důvodu tedy jíte a pijete? Proč nosíte oblečení? Kdyby vám vydloubli oči, nebylo by to stejné? Jen se podívejte, jak jste připoutáni

k lidským emocím a touhám. Když tathágata hovoří o prázdnotě, má na mysli existenci bez lidských připoutání. „Nemít žádná opomenutí“ je pravým významem prázdnoty. Vesmír je svou podstatou hmotný, jde-li o jeho existenci, vznik i pokračování. Jak by tedy mohl být prázdny? Fa, který je předáván někým, kdo je níže než tathágata, nebude mít dlouhého trvání a takové učení zanikne. Fa arhata není Buddhův Fa! Pochopte to! Pochopte!

Bud'te neochvějní

V přítomnosti Mistra jste plni důvěry, ale když Mistr přítomen není, nemáte o kultivaci zájem, jako kdybyste se kultivovali pro Mistra a dělali to z rozmaru. To je velké pochybení lidí nedostatečných kvalit. Šákjamuni, Ježíš, Lao-c' a Konfucius tu nejsou již přes dva tisíce let, a přesto jejich žáci nikdy neměli pocit, že by nemohli praktikovat v nepřítomnosti svého mistra. Kultivace je záležitostí vás samotných a nikdo ji nemůže dělat za vás. Na povrchu vám může mistr pouze sdělit principy Fa. Na vás však je, abyste kultivovali svou mysl, odřízli se od svých tužeb, osvětili se k moudrosti a odstranili všechny pochybnosti. Pokud jste se na tuto cestu vydali z unáhleného popudu, vaše srdce nebude neochvějné, a když vstoupíte do světského světa, zapomenete na své kořeny. Pokud se nedokážete pevně držet své víry, ničeho ve svém životě nedosáhnete. Kdo ví, kdy přijde další předurčená příležitost. Získat ji je tak těžké!

Učení buddhismu je nejmenší a nejslabší částí Buddhova Fa

Vnímající bytosti! Nepoužívejte buddhismus k poměrování Velkého Fa – Pravdivosti, Soucitu a Snášlivosti, protože jej měřit nelze. Děje se to jen proto, že lidé jsou zvyklí označovat buddhistické *sútry* jako Fa. Kosmické tělo je ve skutečnosti tak rozsáhlé, že přesahuje Buddhovy znalosti o vesmíru. Stejně tak taoistická teorie Taiji je pouze pochopením vesmíru na nižší úrovni, a na úrovni obyčejného člověka již nepředstavuje skutečný Fa. Postihuje pouze několik málo jevů na okraji vesmíru, které lidem umožňují se kultivovat. Protože obyčejní lidé jsou lidskými bytostmi na nejnižší úrovni, není jim dovoleno poznat pravý Buddhův Fa. Lidé však slyšeli, když mudrcové říkali: „Uctívání Buddha může zasít semínka předurčené příležitosti ke kultivaci.“ „Když kultivující odřikávají zaklínadla, mohou získat ochranu vyšších bytostí,“ a „Dodržování mnišských příkázání vám pomůže dosáhnout standardu kultivujícího.“ V průběhu dějin lidé vždy zkoumali, zda jsou slova vyučovaná osvícenými bytostmi Buddhovým Fa. Slova vyřčená Buddhou tatháгатou jsou ztělesněním Buddhovy povahy, a lze je také nazvat projevem Fa, ale nejsou skutečným, základním Fa vesmíru, neboť v minulosti bylo lidem přísně zakázáno znát pravé ztělesnění Buddhova Fa. Člověk se mohl osvětit k tomu, co je Buddhův Fa, až poté, co se vykultivoval na vysokou úroveň, takže o to méně bylo lidem dovoleno poznat podstatu pravé kultivace. Falun Dafa, poprvé za všechny věky, odhalil lidským bytostem zvláštní vlastnost vesmíru – Buddhův Fa. Je to, jako by byl lidem zanechán žebřík do nebes. Jak byste tedy mohli hodnotit Velký Fa vesmíru pomocí věcí, které patří do minulosti buddhismu?

Co je „moudrost“?

Lidé si velmi váží slavných osobností, učenců a různých odborníků v lidské společnosti, avšak ti jsou ve skutečnosti bezvýznamní, protože jsou to obyčejní lidé. Jejich znalosti jsou jen tím malým kouskem, který poznala současná věda lidské společnosti, a to je vše. V obrovském vesmíru se lidská společnost nachází přímo v samém středu toho, co je nejvíce makroskopické a co je nejvíce mikroskopické; v nejzevnější vrstvě a na samém povrchu. Zdejší život je nejnižší formou existence a jeho pochopení hmoty a ducha je velmi malé, povrchní a žalostné. I kdyby si někdo osvojil všechny znalosti lidstva, stále by byl jen obyčejným člověkem.

Vyčkávání s kultivací až do penze

Existuje určitá část studentů, kteří jsou obdařeni dobrými vrozenými vlastnostmi a kteří navštěvovali mé přednášky, ale přestali praktikovat, protože jsou zaneprázdněni prací. Jaká škoda! Pokud by to byli průměrní, obyčejní lidé, nic bych neřekl a nechal bych to být. Ale tito lidé jsou nadějní. Lidská morálka prudce klesá každým dnem a všichni obyčejní lidé jsou tímto proudem unášeni. Čím více se vzdalují od Taa, tím je pro ně návrat ke kultivaci obtížnější. Kultivační praxe je ve skutečnosti otázkou kultivace mysli, a zejména komplikované pracovní prostředí poskytuje dobrou příležitost k pozvednutí vašeho charakteru. Cožpak neztratíte to nejlepší prostředí pro kultivaci, jakmile odejdete do penze? Co vám zůstane ke kultivaci, když budou všechny rozpory pryč? Jak se budete zlepšovat? Čas lidského života je omezen, takže i když máte mnohdy hezké plány, víte, zda vám v budoucnu zbývá dostatek času? Kultivace není žádná maličkost, naopak je vážnější než cokoli v lidském světě, a nelze ji považovat za samozřejmost. Jakmile jednou promarníte svoji příležitost, kdo ví, kdy během koloběhu převtělování opět získáte lidské tělo! Příležitost přijde jen jednou. Jakmile se rozplyne snová iluze, na níž lpíte, uvědomíte si, co jste ztratili.